

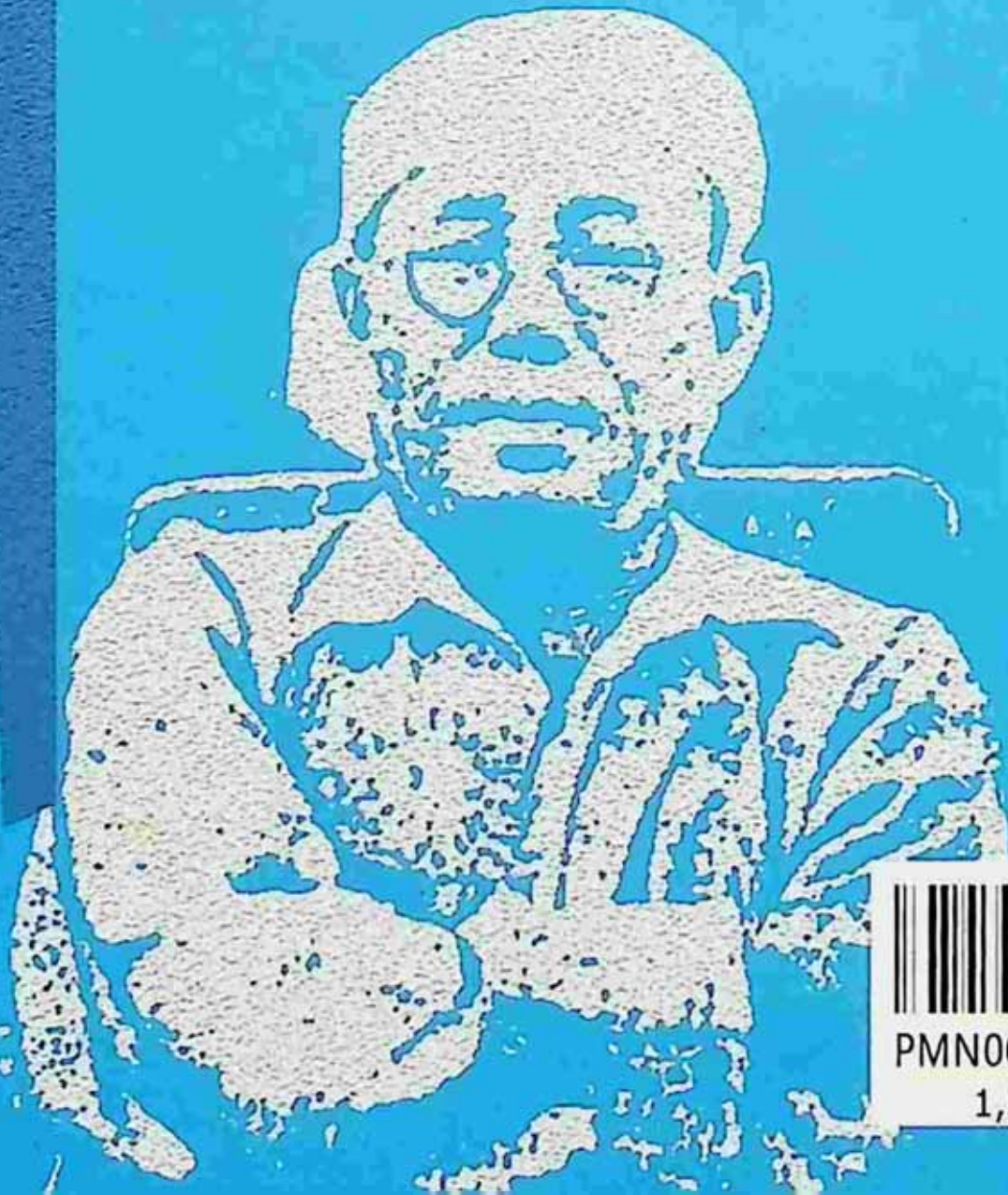
ဝိပဿနာအိုချိုစာပေပညာ

ပိ-မီးနင်း န် ပ-မီးနင်း

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့
www.myanmarbooks.com

နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီး ပီ-မိုးနင်းကိုယ်တိုင်
ဇာတ်လိုက်ဖြစ်နေ၍ သူရေးသားခဲ့သမျှသော
ဝတ္ထုအပေါင်းတို့ထက် သာလွန်အရေးကြီးသည့်
တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုကြီးဟု ဆိုရမည့်
ပီ-မိုးနင်း၏ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ။

PMN0049

1,500.00 KS

ပိ-ပိုးနင်း၏ပိ-ပိုးနင်း

စာမျက်နှာ ၁၆၆ ++ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၆၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ကျန်းမာရေးတိုက်၏ဒုတိယအကြိမ်မူ၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
ရောင်းစွဲ ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ပီ-မိုးနှင်း၏
ပီ-မိုးနှင်း

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့ချုပ် ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

နိုင်င်ကျော်စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းကိုယ်တိုင်
ဇာတ်လိုက်ဖြစ်နေ၍
၎င်းရေးသားခဲ့သမျှသော ဝတ္ထုအပေါင်းတို့ထက်
သာလွန်အရေးကြီးသည့်
တကယ့်ဝတ္ထုကြီး

ပီမိုးနင်း၏ ပီမိုးနင်း

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း၏လက်ရေး (က)
- စကားချီး (ဂ)

ပထမကဏ္ဍ

အပိုင်း(၁)

လမ်းခရီး၏အစ

- ၁။ ဘဝလမ်းခရီးကို ရှေးရှုခြင်း J

အပိုင်း (၂)

လမ်းခရီး၏အလယ်

- ၁။ စိတ်လေလွင့်ရာ ၁၄
- ၂။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆွဲဆောင်ရာ ၂၁

၃။ မိန်းမရပုံ ထူးခြားလှခြင်း	၂၈
၄။ ရဟန်းဖြစ်ပြန်ပါလည်း တဝဲလည်လည်	၃၃
၅။ လွင့်ပြန်ခြင်း	၃၈
၆။ တပ်စွဲပြီးမှ ပြန်၍ဆုတ်ခဲ့ခြင်း	၄၃
၇။ ကြာကြာမနေရ ပြေးရပြန်ခြင်း	၄၇
၈။ အကြိုက်နှင့် တွေ့ခြင်း	၅၀
၉။ စာရေးဆရာ၏ နိမ့်တုံနိမ့်တုံဘဝ	၆၃
၁၀။ ပြန်တော့မည်	၈၁

အပိုင်း (၃)

လမ်းခရီး၏အဆုံး

၁။ ဘဝလမ်းခရီး အဆုံး၏အစ	၉၀
၂။ ဘဝလမ်းခရီး၏ အဆုံး	၉၈
၃။ လမ်းခရီးအဆုံး၏ အစသို့ ရောက်ရပုံ	၁၁၆

ဒုတိယကဏ္ဍ

၁။ လူနှင့် လူစိတ်	၁၂၇
၂။ လွတ်တော်နိုင်ငံရေး	၁၃၀
၃။ ဗမာပြည်အပြင် ထွက်ကြ	၁၃၃
၄။ တိုင်းပြည်ကြီးက လူမျိုးကြီး၏	၁၃၇
၅။ လူ့ပြည်၌ အကြီးကျယ်ဆုံးအလုပ်	၁၄၀
၆။ အားလုံးကြီးပွားနည်း	၁၄၃
၇။ ဂျပန် ကြပ်ကြပ်သတိထား	၁၄၆
၈။ မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ	၁၅၀

- ၉။ လင်ကောင်းရလိုလျှင် ၁၅၂
၁၀။ မိန်းမ၊ ဘုန်းကြီးနှင့် ဆရာကြီးပီမိုးနင်း ၁၅၄

တတိယကဏ္ဍ

- ၁။ ဥစ္စာရကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း ၁၆၂

mgyc.com

mgyc.com

ဆရာကြီးပိမိုးနင်း၏ လက်ရေး

လမ်းမှာ ရှိနေသော အလှူအတန်းများကို နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေး
စေရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။
- နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။
- နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။
အ. နှစ်စဉ် အကျင်းလှယ်ပေးရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲထားပါသည်။

ဆရာကြီးပီမိုးနင်း

စကားချီး

ဤစာအုပ်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီးပီမိုးနင်း ရေးသားသွားသမျှသော စာအုပ်တို့တွင် အရေးအကြီးဆုံးစာအုပ် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြစ်သဖြင့်လည်း ဆရာကြီး ရေးသားထားသည့် စာအုပ်များစွာတို့ အနက်မှ တစ်အုပ်တည်းမျှကိုသာ ဖတ်ရှုဖူးသူပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဤစာအုပ်ကို လက်မလွှတ်တမ်း ဖတ်ရှုသင့်ပေ၏။

ဆရာကြီးကား မြန်မာပြည်တွင် စာအုပ်အများဆုံး ရေးသားသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့ ရေးသားရာတွင်လည်း အခြားသောသူများ ရေးသားသုံးနှုန်းလေ့ရှိသော စကားများ အကြောင်းအရာများကို ရေးသားသုံးနှုန်းခြင်းမပြု။ မိမိ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် အချက်ကျကျ ဆန်းကြယ်လှသော စကားလုံးတို့ကို ရှာကြံကာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်နှင့် ရွှင်ရွှင်ကြီး ရေးသားသွားခဲ့သဖြင့် အခြားသော စာရေးဆရာများထက် ပိုမို ထူးချွန်ထက်မြက်သည်ဟု အများကပင် ဝန်ခံကြရပေ၏။

စာဖတ်သူတို့၏ စိတ်နှလုံးတွင် သာယာငြိမ်ညောင်းခြင်း ရှိစေရမည့် အကြောင်းအရာတို့ကိုရေးရာ၌ စာတစ်လုံး တစ်လုံး ရှေ့သို့ တိုး၍ တိုး၍ ဖတ်ရှုသွားတိုင်း စန္ဒရားပေါ်သို့ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင် ဖြတ်

သန်း ပြေးလျှောက်သွားသည့်အခါ မထင်မရှား သံစုံများ ထွက်ပေါ်လာ
 ဘိသကဲ့သို့။ ထိုစာလုံးများထဲမှ ငြိမ့်လေးသာယာ၊ ကဏ္ဍာသုခ နား
 ချမ်းမြစေသည့် တူရိယာသံကလေးများ ထွက်ပေါ်လာသည့်ပမာ၊
 စာဖတ်သူများ၏စိတ်ထဲ၌ များစွာ သာယာအောင် ရေးစွမ်းနိုင်ပေ၏။
 သရုပ်ပေါ်အောင် ပြသရသည့် နေရာများတွင်မူကား ခိုးခိုးဒေါင်ဒေါင်
 ကျယ်လောင်မြည်ဟည်းအောင် ဖန်တီးရေးစွမ်းနိုင်ပေ၏။

“သူသူငါငါသုံးသော စကားများကို မသုံးရ၊ ဝမ်းစာလှ၊
 အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ၊ ငိုဘ စသည့် စကားများသည် ငြီးငွေ့ဖွယ်
 ဖြစ်လေသည်။ စကား အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို တစ်စုံ တစ်ယောက်
 သုံးလျှင် လိုက်၍ အသုံးအပ်ပေ။ ယခု အသစ်ပေါ်သော စကား
 တစ်ခုမှာ (စာ-နယ်-ဇင်း)ဟူသော စကားဖြစ်ရာ သုံးရက် တစ်မွန်း
 တည့်အတွင်း သုံးသူတွေများ၍ ဖန်တေထသောကြောင့် ဟောင်း
 နွမ်း၍ ဆီသည်မလက်သုတ်ပဝါကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေသည်” ဟူသော
 စာပိုဒ်ကို ကြည့်လျှင် အဘယ်မျှ ပေါ်လွင်ထင်ရှား၊ တစ်ခါတည်း ထို
 စာ-နယ်-ဇင်း အရေးအသားများကို ပယ်ရှားပစ်ချင်အောင် ရေးသား
 ထားသည်ကို အကဲခတ်နိုင်ကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော အရေးအသား
 မျိုးကို ဆရာကြီး၏ စာအုပ်တိုင်းတွင် တွေ့မြင်ဖတ်ရှုကြရပေသည်။

ဆရာကြီးသည် အရေးအသားမှာသာလျှင် ဆန်းကြယ်သည်
 မဟုတ်။ တွေးပုံခေါ်ပုံ၊ ကြံဆပုံတို့မှာလည်း အလွန်ဆန်းကြယ်၏။
 တစ်ပါးသူ မတွေးမခေါ် မကြံမဆမိသည့် ဘက်ကနေ၍ တွေးခေါ်
 ကြံဆ ရေးသားတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ငွေ
 ကလောင်ကျမ်း၌ ...

...မီးဖိုချောင်အကြောင်းကို ဖတ်၍မငြီးအောင် ရေးတတ်ဖို့
 လိုလေသည်။ ဆီမီးခွက်အကြောင်းကို ဖတ်၍ကောင်းအောင်

(c)

ရေးခြင်းသည် အလောင်းစည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုရေးခြင်းထက် ခက်ခဲကြီးလေးလေသည်။ အလောင်းစည်သူ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ရာဇဝင်ရှိ၏။ ဆီမီးခွက်အကြောင်းမှာ မှီခိုအားပြု၍ ရေးစရာ အခြေခံစာပေ ကျမ်းဂန်မရှိ။ စိတ်ကူးနှင့် ရေးရလိမ့်မည်။ မသိသူ တို့၏စိတ်၌ကား အသေးအဖွဲဟု ပြောလိမ့်မည်။ အသေးအဖွဲကို ဖတ်၍ကောင်းအောင်ရေးတတ်မှ စာရေးကောင်းဖြစ်သည်ကို မစဉ်းစားကြပေ...

ဟူ၍ ရေးသားကာ စာရေးဝါသနာပါသူတို့အား အသစ်ကို ထွင် ကြဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာက ရေးခဲ့သည့် နေညိုညိုဝတ္ထုကြီးတွင် ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းသည် မိမိ၏ဝါဒကို စာရေးဆရာမကလေး ညိုညိုမှ တစ်ဆင့် ဖြန့်ဖြူးခဲ့ပေ၏။ ညိုညိုသည် မီးရထားပေါ်၌ သတင်းစာဖတ်နေသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ထံမှ သတင်းစာငှား၍ ဖတ်ပြီးလျှင် သတင်း စာ ပြန်ပြီးပေးရင်း . . .

“အခုခေတ်ကာလမှာ စာရေးဆရာများ ရှေးကထက်ပိုပြီး များကြ ပါတယ် ထင်ပါရဲ့ရှင် . . . ဟု ပြောလေ၏။

ယောက်ျားကြီး။ ။ များတော့ များကြပါရဲ့ သူငယ်မရဲ့၊ သို့သော်လည်း ရှေးစာရေးဆရာတို့ကို မိတဲ့လူများ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။

ညို။ ။ ရှေးဆရာများကိုမှီပြီး ရေးကြရပေတာကိုး ရှင်၊ သို့သော်လည်း ကာလအလျောက် တော်တဲ့လူများလည်း တော်ကြပါရဲ့။ ရှေးဆရာများ နှင့်တော့ မတူပေဘူးပေါ့ ရှင်။ တကယ်လို့ ရှေးဆရာများနှင့် ထပ်တူ ရေးနေမယ်ဆိုရင် ဉာဏ်သစ်မတိုးဘဲ ဉာဏ်ဟောင်းချည်း ရှိနေမှာပဲ။ ဉာဏ်သစ်မတိုးရင်လည်း မြန်မာစာပေပညာဟာ အသေလို ဖြစ်ပြီး တိုးတက်ကြီးပွားဖို့ ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီသတင်းစာထဲမှာ ဆောင်း

ပါးရှင်အချို့ဟာ ဦးပုညလေကို အတုခိုးပြီး ရေးနေကြပါတယ်။ သည်လို သာ အတုခိုးကြမယ်ဆိုရင် ဦးပုညကိုလည်း မမိ၊ ကာလလည်း မဆန်၊ ဉာဏ်သစ်လည်းမတိုးဘဲ အကျိုးမရှိတဲ့စာကို ရေးတာလို ဖြစ်နေတာပါပဲ။
 ယောက်ျား။ ။ ရှေးပညာရှိကြီးများကို အတုခိုးပြီးရေးတာဟာ အကျိုးမရှိဘူးလား သူငယ်မရဲ့။

ညို။ ။ အတုခိုးပြီးရေးရင် အတုအပဖြစ်မှာပေါ့ ရှင့်။ သည်တော့ စာဖတ်တဲ့သူများက အတုအပကို မဖတ်ချင်ကြဘဲ။ ဦးပုညအစစ်ကို ဖတ်ချင်ကြပေလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကိုသုံးပြီး နည်း သစ်နည်းဆန်း ထွင်နိုင်တယ်ဆိုရင် စာဖတ်သူများမှာ အကျိုးကျေးဇူး ရှိမှာပဲ။ စာဆိုတာ အဘိဓမ္မာမဟုတ်လေတော့ ခေတ်ကာလအလျောက် ပြောင်းလဲမှလည်း ကောင်းတာကလား။ ရှေးပညာရှိများရေးတဲ့ စာများ ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အကိုးအကားပြုဖို့ ကောင်းပါရဲ့။ အဘိဓမ္မာမှာ မူလရှိရင်းကျမ်းထက် ပိုမိုချဲ့ထွင်ပြောင်းလဲရင် အပြစ်မကင်း၊ လျော့လျှင် မိစ္ဆာ၊ သာလျှင်ဒိဋ္ဌိဆိုတာလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ စာရေးစာစီမှာတော့ကာ ဉာဏ်ရှိသလောက် အသစ်ထွင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ အသစ်ထွင်လို့ မိစ္ဆာ လည်း မဖြစ်၊ ဒိဋ္ဌိလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဥပမာ . . . ပန်းချီအတတ်ကို ဆိုပါတော့ ရှင်။ ရှေးရှေးက ရေးကြတဲ့ ဆရာခြုံ၊ ဆရာပုံတို့ နည်းကိုသာ လိုက်ပြီး နန်းဟန် ကလေးကိုသာ ရေးခြယ်ကြမယ်ဆိုရင် ယခုလို တိုးတက် ကြီးပွားကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ စာရေးတဲ့နေရာမှာလည်း နန်းသုံးမန်းသုံး ကိုသာ သုံးနေမယ်ဆိုရင် ထီးနန်းမပြောင်းမလွဲရင် ရေးစရာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ နေရာတိုင်းမှာ နန်းဆန်လျှင် ရယ်ရွှင်စရာလည်း ဖြစ်တတ် ပါတယ်။ ထီးနန်းအကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါ ထီးသံနန်းသံပါမှ ကောင်း တာပါပဲ။ အရပ်သူ၊ အရပ်သား အလေ့အကျင့်ကိုရေးရင် အရပ်ဟန်ပါမှ စာရေးကောင်းလို့ ဆိုရပါတယ်။ သည့်ပြင်လည်း စာရေးတဲ့နေရာမှာ

လင်္ကာပြောင်ဖို့ကိုသာ အားထုတ်ပြီး မှတ်သားဖို့ကောင်းတဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အကြံအစည်၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွား မပါမရှိပြန်မှဖြင့် စာဖတ်တဲ့လူမှာ ဉာဏ်သစ်မတိုးဘဲ အကျိုးမဲ့ ဖြစ်တာပါပဲ။ သည့်ပြင်လည်း ရှေးပညာရှိများ သုံးစွဲပြီးတဲ့ စကားကိုသာ တစ်ဆင့်သုံးပြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို မထုတ်ကြရင် စာရေးကောင်းလို့ မဆိုနိုင်ဘူးရှင်။ ရှေးပညာရှိတို့ ရေးတဲ့ စာညွှန့်ပေါင်း ဆယ်အုပ်လောက်ဖတ်ရင် ရှေးစကားတွေကို သုံးလို့ မကုန်နိုင်အောင် ရှိတာပါပဲ။ သည်တော့ ရှေးဆရာတို့၏ နည်းကိုလိုက်ပြီး ရေးရတာဟာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ထုတ်ပြီး အသစ်ထွင်တာလောက် မခက်ဘူးလို့ ကျွန်မဖြင့် သဘောရတာပါပဲဟု ညီညီက ပြောပြလေ၏ . . .”

ထိုကဲ့သို့ ညီညီ ပြောပြသည့် ဝါဒစည်းမျဉ်းအတိုင်းပင်လျှင် ဆရာကြီးပီမိုးနင်းသည် အစဉ်မပြတ် ရေးသားကာ မြန်မာစာပေ၏ အရသာကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လွဲပြောင်းကောင်းမွန်စေခဲ့ပေ၏။

“လသည် ရေးရေးကလေးမျှ အနောက်ဘက်စောင်း၌ ပေါ်၍ နေလေ၏။ မြူတိမ်မင်ခဲတို့သည်ကား လျင်မြန်စွာ တပ်ချိ၍သွားကြလျက် ဖြူပျော့အားငယ်၊ တစ်ခြမ်းသယ်လကို၊ မညှာမတာ ဖြတ်ကြူးနင်းကျော်၍ သွားကြလေ၏ . . .” ဟူသော အလင်္ကာရသနှင့် ပြည့်စုံလှသည့် အရေးအသားမျိုး။ “လူသိရင် နင့်ကို မပေါင်းဘူးဟူသော စကားများသည် နော်ပုကို သံကွန်ချာခုနစ်ထပ် အုပ်သည်ထက် လုံစေလေ၏ . . .” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “ပန်းအရသာကို တစ်တိုင်တည်း အဝသောက်သုံးသော ခေါင်စုပ်ကရင်နှင့်တူသည့် ပိယုန်း လိပ်ပြာတို့ကြောင့် . . .” ဟူ၍လည်းကောင်း တိုတိုနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံသည့် အရေးသားမျိုးမှာ ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၏ စာအုပ်တိုင်းတွင် ပါရှိသည့်စာမျိုးဖြစ်ပေ၏။

အဘယ်အတွက်ကြောင့် ဤမျှလောက် သရုပ်ပါအောင် ရေးနိုင်
သနည်း။ ဤကဲ့သို့ ရေးနိုင်အောင် မည်ကဲ့သို့ ဆည်းပူးခဲ့သနည်း။
ထိုဆရာကြီးတမျှ ရေးနိုင်ရန်အတွက် သင်သည် ထိုဆရာကြီးကဲ့သို့ အပျက်
ထဲမှအဖြစ်ကို ထုတ်ယူနိုင်ပါမည်လော . . .။

ဤအမေးများ၏ အဖြေကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ရေးသွားသည့်
ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီးသည့်အဆုံး၌ မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ မေးမြန်း
ကြည့်သင့်ကြပေသတည်း။

ချစ်မောင်(ဂျာနယ်ကျော်)

၁၃၀၂ ခု နယုန်လဆန်း ၄ ရက်။

တည်းဖြတ်သူ။

[ပထမကဏ္ဍ]

အပိုင်း (၁)

လမ်းခရီး၏အစ

၁။ ဘဝလမ်းခရီးကို ရှေးရှုခြင်း

စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၏အစ၊ သဘောအလျောက် လုပ်ကိုင်ပုံများ၊
 အနိုးလျော်ရင်း စိတ်ကူးခန်း၊ ရေနစ်ရာတွင်ပင် အစွဲအလမ်းကြီးပုံ၊
 အိမ်မှထွက်ပြေးခြင်း၊ စာသင်ခြင်း၊ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီး အတတ်
 သင်ခြင်း၊ တောင်တန်းကြီးများ၏ လက်ယပ်ခေါ်ရာသို့ သွားခြင်း၊
 ဆီးသီးနှင့် ထန်းလျက်၊ ပလောပိနန်သို့ ရောက်သွားခြင်း၊ မြန်မာ
 ပြည်သို့ ပြန်လာခြင်း။

ကျွန်ုပ်မှတ်မိသော ပထမအရွယ်သည် အဘွားဖြစ်သူ၏ ခါးထက်
 ခြံထိုင်ကာ အိမ်နောက်ဖေး ငှက်ပျောခြံကြီးထဲတွင် ငှက်ပျောရွက်ကို
 လိပ်လျက် အဘွားဖြစ်သူက ပီပီမှုတ်၍ပြသော ကလေးခါးထစ်ခွင်
 အရွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနောက် မတိမ်းမယိမ်း မှတ်မိသော အရွယ်
 ကား ထိုငှက်ပျောခြံကြီးကို မီးစွဲလောင်၍ ပြာကျလျက် ဖုတ်ပြီးသား
 ဖြစ်နေသော ငှက်ပျောသီးများကို ကခုန်စားသောက်လျက် ပျော်ရွှင်စွာ
 ကစားနေသော အပူအပင်မရှိသည့် ကလေးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ် ပျော်ရွှင်စွာ ကစားမြူးထူးနေရသလောက် ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးဘွား တို့၏စိတ်ကား ဆင်းရဲငြိုငြင်ရသည့် အခါပင်ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်း ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဘိုးဘွားတို့ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့ရသော ငါးပင် အိမ်ကြီးကို ဓားပြတို့မီးရှို့သဖြင့် အိမ်ရော ငှက်ပျောခြံကြီးပါ ပြာကျခဲ့ရ သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းအိမ်ကြီးသည် သုံးဆယ်မြို့ ရွာမရပ်ရှိ အိမ်ကြီးဖြစ်လေသည်။

၎င်းနောက် မှတ်မိသည်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏မိဘနှစ်ပါး ထိုအိမ်ကြီး၏ နေရာတွင် အိမ်ငယ်ကလေးတစ်ခုနှင့် နေရခြင်းဖြစ်လေ သည်။ ထိုအိမ်ငယ်ကလေးသည်ကား တဲပုတ်ကလေးမျှပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုတဲပုတ်ကလေးမှတစ်ဖန် အိမ်လတ်တစ်ခုဖြစ်၍ လာလေသည်။ ဤအခါသည်ကား ကျွန်ုပ် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၏ အစပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည်ကား ရုပ်ရည်အတော်ချောမောသူ တစ် ယောက်ဖြစ်၏။ လက်မှုပညာ အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း ကောင်းစွာ တတ် ကျွမ်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အလုပ်ကိုကား စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ် ကိုင်ခဲ့ပေ။ ရုပ်ရည်ချောသလောက်၊ လက်မှုပညာကို ကောင်းစွာ ကျွမ်း ကျင်သလောက် လူလေတစ်ဦးဖြစ်ကာ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သွားလာ နေသူ ဖြစ်လေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ခြောက်လတစ်ခါ၊ တစ်နှစ် တစ်ခါသာလျှင် အဖေဆိုသော သူ၏မျက်နှာကို တွေ့ရမြင်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည်သာလျှင် ဈေးတောင်းကိုခေါင်းရွက်၍ ရောင်းရသမျှ နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အသက်မွေးခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သားဦးဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်ပင်လည်း မိခင် ဈေးရောင်း ထွက်သောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် သမီးမိန်းကလေးသဖွယ် ချက်ရ ပြုတ်ရ၊ လျော်ရဖွယ်ရလေသည်။ အိမ်ကိစ္စအဝဝတို့ကို အလုံးစုံ လုပ် ကိုင်ခြင်းဖြင့် မိခင်ကြီးအား တတ်အားသမျှ အစွမ်းကုန် ကူညီခဲ့၏။

ညီမငယ်ကလေး* တစ်ဦးကိုလည်း မိခင် ဈေးရောင်းထွက်သော အချိန်၌ မိခင်ပမာ ခါးထစ်ခွင်ကာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့လေသည်။

အားလပ်သော နံနက်ဝေလီဝေလင်း အချိန်များ၌ ရွာရှိ ခြံကြီးများထဲသို့ လှည့်လည်လျက် ထန်းသီးကောက်ခြင်း၊ မှိုနှုတ်ခြင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရှာဖွေခြင်း စသည့်အလုပ်တို့ကို မိဘတို့က ခိုင်းစေသည် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင် သဘောအလျောက် အမြဲအစွဲ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ မိုးတွင်းအခါများ၌ လယ်ပုစွန်လုံး နှိုက်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း စသည့်အမျိုးမျိုးသောအလုပ်များကို ကျွန်ုပ်သဘောနှင့် ကျွန်ုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအလုပ်များကို လုပ်နေစဉ်အခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် နိဗ္ဗာန်နှင့်တူသော ပျော်ရွှင်ချမ်းသာခြင်းကို ခံစားရလေသည်။ လွတ်လပ်စွာသွားလာ၍ ကိုယ့်သဘော ကိုယ့်စိတ်အတိုင်း ကိုယ်နေထိုင်ရသော လွတ်လပ်သည့် အကျိုးပေတည်း။

တစ်ရံသောအခါ၌ မွန်းလွဲအချိန် ချောင်းထဲတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း သရောပုံကြီးတစ်ခု၏ အပေါ်၌ ကလေးအနီးများကို လျှော်ဖွပ်နေရလေသည်။ အနီးအနား၌ လူသူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ ထိုကဲ့သို့ အနီးများကို လျှော်ဖွပ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ တွေ့မြင်နေရ

---

* မူတွင် တွေ့ရှိရသည့်အတိုင်း ညီမငယ်လေးဟုပင် မပြင်ဆင်ဘဲ ထည့်လိုက်သည်။ နမငယ်ကလေးဟု သုံးနှုန်းမှ မှန်ပေမည်။ သို့သော် ယခုခေတ်တွင် ရောထွေးယှက်တင် သုံးစွဲနေကြပြီဖြစ်၍ ဤသို့ပြုချက် ယိဘဲဖြင့်ပင် စာဖတ်သူတို့ နားလည်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဆရာကြီးပိမိုးနင်းသည် မည်သည့်အခါတွင်မျှ ဤကဲ့သို့ ရောထွေးယှက်တင် မသုံးစွဲခဲ့ပေ။ ဆရာကြီးပိမိုးနင်းမှာ လက်တုန်သဖြင့် စာကို ကိုယ်တိုင်ရေးနိုင်ဘဲ နှုတ်ဖြင့်သာပြောသွားလျက် အနားမှ တစ်ယောက်က လိုက်ပြီး ရေးရလေသည်။ နောက်မှ အရေးကြီးသော အချက်တို့ကို ကိုယ်တိုင်ပြင်လေ့ရှိလေသည်။ ဤညီမလေး အသုံးအနှုန်းကို ဆရာကြီးမမြင်မိ၍သာ မပြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

တည်းဖြတ်သူ။

သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ခေါင်းရင်းရှိ သူကြီး၏အိမ်သို့ မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော မြို့အုပ်စာရေးကြီး စသော လူတွေနှင့်၊ ထိုသူတို့၏ ခုံညားစွာဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသည်တို့ကို တွေးတောနေရာမှ ထိုသူတို့ကို အားကျကာ ငါလည်း သူတို့လို ပညာသင်ရပါလျှင် တစ်နေ့တွင် မုချ ထိုသူတွေကဲ့သို့ပင် ခုံညား ထည်ဝါစွာ နေရမည်ကားမလွဲဟု တွေးတောကာ ပညာသင်လိုသော စိတ်တို့ကား တဖွားဖွား ပေါ်လာတော့လေသည်။ လုပ်လိုသော အလုပ် တစ်ခုကို မဖြစ်ဖြစ်ရလေအောင် လုပ်တတ်သော ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာ အတိုင်း ထိုနေ့တွင် အနီးများကို မြန်မြန်ပြီးရန် တွင်တွင်သာ ကြိုးစား၍ အမြန်လျှော်ဖွပ်ခဲ့တော့လေသည်။ အနီးများ လျှော်ဖွပ်ပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်အား ကျောင်းတွင်အပ်နှံပါရန် မိဘတို့အား နားပူလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ မနားမနေပူဆာခြင်းဖြင့် နောင် ၁၀ ရက်လောက်ကြာလျှင် ကျောင်းသို့ပို့ပါမည်ဟူသော မိဘတို့၏ ကတိစကားကို ကြားရသော ကျွန်ုပ်ကား ဝမ်းသာ၍မဆုံးတော့ပြီ။ ထိုသည့် နေ့မှစ၍ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း နေ့ရက်များကို မီးဖိုချောင်နံရံတွင် မီးသွေးဖြင့် ခြစ်ဆွဲ၍ မှတ်သားခဲ့လေသည်။ မီးသွေးမှတ်များ တစ်ခုထက် တစ်ခု ပိုလာလေလေ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များကား တိုး၍တိုး၍ ပျော်ရွှင်လေလေ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့အားဖြင့် အမှတ်များ ခြောက်မှတ်၊ ခုနစ်မှတ် ရှိခဲ့ကြောင်းကို သတိပြုမိလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ အနီးများကို လျှော်ဖွပ်ပြီးနောက် ရေချိုးရန် သရောပုံမှ ခုန်ချလိုက်ရာ ရေနက်သောနေရာဖြစ်သဖြင့် မြုပ်၍ သွားလေတော့သည်။ ထိုစဉ်အခါ၌ ကျွန်ုပ်ကား သေရေးကို မတွေးမိသေး။ တွေး၍သော်လည်း မကြောက်မိ။ ငါသာသေရင်တော့ ကျောင်းမနေရတော့ဘူး။ ကျောင်းမနေရရင် သူကြီးအိမ်လာတဲ့ မြို့အုပ်လိုလူတွေလို ငါနေရ

တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟူသော ကျွန်ုပ် အထူး အလွန်စွဲလမ်းသည့် ထို မြို့အုပ်များကဲ့သို့ နေရေးနှင့် ကျောင်းနေရမည့် အရေးကိုသာလျှင် ဦးစွာ တွေးတောမိတော့လေသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရေပေါ်သို့ ခဏမျှ ပေါ်လာ၏။ ပေါ်လာသည့်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် အသက်ကို တစ်ခါရှူ ရှိုက်လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်အခါ၌ ကျွန်ုပ်ကို ကယ်ဆယ်မည့်သူကား အနီးအနား၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ နောက်တစ်ကြိမ် မြုပ်သွား ရာ၌ အသက်မရှူနိုင် မွန်း၍ လာတော့၏။ ထိုအခါမှ ကြောက်လန့်ပြီး လျှင် အားရှိသမျှ ရေပေါ်သို့ ရောက်ရန် ခုန်လိုက်၏။ ရေထဲ၌ခုန်ရန် မလေးလံ မခဲယဉ်းလှချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်ခုန်လိုက်ခြင်း ကြောင့် ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာပြန်လေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း အသက်ကို အားရအောင် ရှူလိုက်ရပြန်၏။ ခုန်လျှင် ရေပေါ်သို့ ပေါ် လာရမည်။ ပေါ်လာလျှင် အသက်ရှူနိုင်မည်ဟူသော အသိဉာဏ်သည် ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းထဲသို့ ရုတ်ခြည်း ဝင်လာတော့လေသည်။ ထိုကြောင့် လည်း ကျွန်ုပ်သည် ခဏခဏ ခုန်၍သာနေလေသည်။ ခုန်တိုင်းလည်း ပေါ်လာသဖြင့် အသက်ကို ရှူရတော့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ခုန်ရင်း အသက်ရှူ၍ နေခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ခုန်လိုက်ပြီးနောက် အတိုင်း မသိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သတိကောင်း ခြင်းနှင့် ကြိုးစား၍ ခုန်ရကျိုးနပ်ပေတော့လေသည်။

အကြောင်းကား ထိုအချိန်တွင် ခုန်၍ ပြန်ကျသောအခါ နှာခေါင်း ကား မမြုပ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်ကား ရေတိမ်ရာသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ် ခုန်နေသည်ကား မည်မျှကြာသည်ကို မသိနိုင်။ မသိသော်လည်း ကျွန်ုပ် တွင်ကား ကမ်းစပ်သောင်ပြင်သို့ ရောက်သည့် အချိန်၌ မောပန်းလွန်း လှသဖြင့် လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်တော့ပေ။

သောင်ပြင်ထက်၌ ကိုယ်ကိုပစ်လှဲကာ ခဏမျှ အမောဖြေနေရ

တော့၏။ ထိုအခါကျမှ ရေနစ်လို့များသေရင် . . . ဟု အတွေးကိုမှ မဆုံးမိပင် သေရေးကိုတွေးပြီး ကြောက်မိသဖြင့် ကြက်သီးများပင် ထလာ တော့လေသည်။ သို့သော် ယနေ့မှစ၍ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ကျောင်းနေရမည်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏အရေးကို တွေးကာ ဝမ်းသာခြင်း စိတ်က ကြောက်စိတ်ကို လုံးလုံးဖုံးဖိတော့လေသည်။ ထိုနောက် သရောပုံ ပေါ်မှ အဝတ်များကိုယူကာ အိမ်သို့ ဒုန်းပြေးလေ၏။ အနီးကလေးများ ကို နေပူထဲတွင်လှမ်းပြီး အရိုက်ခံရမည်ကို ကြောက်သောကြောင့် ရေနစ် ကြောင်းကို မည်သူ့အားမျှ မပြောခဲ့ပေ။ လွတ်ရာသို့သာ ပြေးထွက်ခဲ့ လေသည်။ ဤသို့ ကြောက်၍ထွက်ပြေးခြင်းပင် ကျွန်ုပ် ပညာသင်ကြား ဖို့ရာ ကြမ္မာကောင်း ဖြစ်တော့လေသည်။

သို့ထွက်သွားခဲ့ရာ ည ၆ နာရီအချိန်တွင် သုံးဆယ်မြို့ အာရ်- စီ-အမ် ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုကျောင်း၌နေသော ကျွန်ုပ်၏ အစ်မကြီးတစ်ဝမ်းကွဲကို တွေ့လေရာ ကျွန်ုပ် ကျောင်းနေချင်ကြောင်း ကို ၎င်းအား ပြောပြလျှင်ပင် အစ်မကြီးလည်း ကျောင်းအုပ်ဘုန်းကြီး ဖာသာရ်-ပဲလဝါးထံ ကျွန်ုပ်အား အပ်နှံပေးသဖြင့် ထို အာရ်-စီ-အမ် ကျောင်းတွင် နေရတော့လေသည်။ ထိုကျောင်း၌ ကျောင်းသားပေါင်း ၄၀ မျှ ရှိ၏။ ထို ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းမျှလည်း ဆင်းရဲသောမိဘမှ ပေါက်ဖွား ခဲ့သော ဆင်းရဲသားတို့ချည်းပင်။ ထို ဆင်းရဲသားတစ်စု ကျွန်ုပ်တို့အား သာသနာ့ကပင် ကျွေးမွေးကာ ပညာကို သင်ပေးခဲ့ရလေသည်။ ထို ကျောင်းတွင်နေစဉ် သစ်ပင်များကို ရေလောင်းခြင်း၊ သစ်ပင်စိုက်ပျိုးခြင်း စသော အလုပ်တို့ကို ကျောင်းအားချိန်များတွင် နေ့စဉ်ပင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ လေသည်။ ၎င်း အာရ်-စီ-အမ်ကျောင်းတွင် သုံးနှစ်မျှ ဆင်းရဲ ငြိုငြင်

---

* ခရစ်ယာန် သာသနာပြုအဖွဲ့ကို ဆိုလိုသည်။

တည်းဖြတ်သူ။

စွာ နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။ သို့ဆင်းရဲသော်လည်း ဆရာဘုန်းကြီး၏ တွန့်တိုခြင်းကြောင့်မဟုတ်၊ ထမင်းချက်ခံတမာများ၏ မတရားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

သုံးနှစ်ကြာသော နေ့တစ်နေ့၌ ဖာသာရ်ပဲလဝါးသည် ကျောင်းသားများအနက် ရိုမန်ကတ်သလစ် ဘုန်းကြီးလုပ်လိုသူ မည်သူများရှိသလဲ . . . ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်မောင်ဆိုသော အခြားသူငယ်တစ်ယောက်ပါ ဘုန်းကြီးလုပ်လိုကြောင်း အာမဝန်တာခံလိုက်ကြ၏။ ထိုအခါက မော်လမြိုင်မြို့တွင် ဘုန်းကြီးအလုပ်သင် (Seminary School) ဆင်မိနာရီခေါ် ကျောင်းတစ်ခုကို ဖွင့်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်မောင်လည်း ထိုကျောင်းသို့ များမကြာမီပင် သွားရတော့၏။ ထိုကျောင်းတွင် သုံးနှစ်မျှနေရလေသည်။

ထိုသုံးနှစ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်များနှင့် သင်မှတ်ရသော စာများကား ဤသို့တည်း . . . ထိုကျောင်း၌ လက်တင်သဒ္ဒါ တစ်ခုတည်းကို တစ်နေ့ကုန် သင်ရ၏။ ပညာကို အထူးလိုလား၍ သင်မှတ်ရသော စာကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြိုးစားခဲ့သော ကျွန်ုပ်တွင်ကား ထိုလာတင်သဒ္ဒါကို တစ်နှစ်ခန့် သင်ရပြီးနောက် ရှေးဘရင်ဂျီ သူတော်သူမြတ်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အတော် နားလည်လာသည်သာမက လက်တင်သဒ္ဒါကိုလည်း ကျနကောင်းမွန်စွာ တတ်သိခဲ့တော့လေသည်။

ထိုဆင်မိနာရီကျောင်းသည်ကား မော်လမြိုင်မြို့ မရမ်းကုန်းတောင်ပေါ်၌ ဆောက်တည်ထားလေရာ ထိုတောင်ရိုးပေါ်မှနေ၍ ကြည့်လျှင် အရှေ့ဘက်၌ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း တောင်တန်းကြီးတို့ကို တွေ့ရှိရခြင်းအားဖြင့် တစ်မျိုးလွမ်းဆွတ်စရာကြီးပင်။ ထိုတောင်တန်းကြီးတို့ကို မြင်ရသော ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဝယ်ကား ရှေးက ရသေ့ရဟန်းသူတော်သူမြတ်များနေသော တောစောင်ကြီးများသည်လည်း ဤလို ရှိရာ၏ဟု တွေး

တောစိတ်ကူးမိသော ခဏ၌ ထိုတောတောင်တန်းကြီးဆီသို့ သွားလို
 သော စိတ်ဆန္ဒတို့သည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုဆန္ဒကား အသည်း
 အသန် ဖြစ်ပေါ်၍လာတော့၏။ တစ်ကိုယ်တည်း နေရလျှင် လွန်စွာ
 ကောင်းမည်ဟုလည်း အောက်မေ့မိလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အတွေးရသည်
 နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မည်သူထံမှ အခွင့်မပန် မတောင်းခဲ့ဘဲ မွန်းမလွဲမိ
 ထိုတောတောင်တန်းကြီးဆီသို့ သုတ်ခြေတင်၍ ထွက်ခဲ့တော့လေ
 သည်။ ထို ဆင်မိနာရီ ကျောင်းသားတို့၏ ကျောင်းနေရေး ဥပဒေကား
 ကျပ်တည်းလှသည်။ ဆရာဘုန်းကြီးထံမှ အခွင့်မရဘဲ ကျောင်းဝင်း
 အပြင်သို့ မည်သူမျှ မထွက်ရပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်တွင်
 ဖြစ်ပေါ်နေသော ထိုတောတန်းသို့သွားလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒက အားကြီးရ
 ကား အခွင့် မပန်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အခွင့်ပန်၍လည်း
 ရမည် မဟုတ် . . .။

သို့ထွက်လာခဲ့ရာမှ မွန်းလွဲလျှင် အတ္တရံမြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်
 ခဲ့လေသည်။ ထိုမြစ်တစ်ဖက်ကမ်း၌ တလိုင်းရွာကြီးတစ်ရွာ တည်ရှိ
 လေသည်။ ၎င်း တလိုင်းရွာသားများသည် သောင်ပြင်ကမ်းစပ်များ၌
 ကြိနက်ကြီးများ စိုက်ပျိုးထားကြရာ အားကျစရာကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။
 မြစ်စပ်၌ ကျရောက်နေသော ကြံရိပ်များနှင့် ယိမ်းနွဲ့နေသော အရွက်
 အဖျားတို့ကား ရှုမငြီး ကြည့်၍ အားမရနိုင်တော့ပေ။ ထိုကြံခင်းနှင့်
 ထိုတလိုင်းရွာသို့ အရောက်သွားလို၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား ရေမကူး
 တတ်၊ တလိုင်းစကားကိုလည်း မပြောနိုင်။ သို့ဖြစ်လေရာ မကြံနိုင်တော့
 သည့်အဆုံး၌ လာလမ်းသို့လှည့်ကာ ကျောင်းသို့ တုံ့ပြန်၍ လာခဲ့လေ
 သည်။

ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ဆရာဘုန်းကြီးက ဘာမျှ ပြောဆို
 ခြင်းမရှိ။ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း မပြုသည်တို့ကို မြင်ရသော ကျွန်ုပ်

ကား . . . အတိုင်းထက်အလွန် အံ့ဩမိတော့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်
အံ့ဩခြင်းကား မကြာလှပေ။ ဆရာကြီးလာ၍ ဆီးသီးများ၊ ထန်းလျက်
များကို ပေးသောခဏချင်းတွင် ပြေပျောက်ကုန်တော့၏။ ဟစ်၍သာ
ရယ်လိုက်ချင်တော့၏။ သို့သော် ဆရာကြီးကြောင့် မရယ်ရဲပေ။ အကြောင်း
ကား ထိုဆီးသီးနှင့် ထန်းလျက်တို့ကို တိုက်သောအချုပ်မှာ ကျွန်ုပ်
ကို . . . အရူးဟု ထင်ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ဤကဲ့သို့ စွန့်စားစွာ သွားလာနေခြင်းကို
လွန်စွာ အလိုရှိလေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျိုက္ခမိ ပင်လယ်ကမ်းနား၌
နေစဉ် ဤစိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းမမြင်
သော ပင်လယ်ကြီးကို လှေငယ်တစ်စင်းနှင့် စွန့်စားသွားလိုသော စိတ်
များရှိ၏။ သွားလျှင် ဒုက္ခတွေ့မည်ကိုကား မသိမဟုတ် သိ၏။ ထိုဒုက္ခ
ပင်လျှင် ပျော်ရွှင်စရာတစ်မျိုးဟု တွေးထင်မိလေ၏။ အဘယ်ပုံ ပျော်ရွှင်
စရာ ဖြစ်မည်ကိုကား မတွေးမိပေ။ သို့ကြောင့်လည်း ဆရာ ဘုန်းကြီး
ကား ကျွန်ုပ်အား ဆီးသီးနှင့် ထန်းလျက်များကို ပေးခဲ့လေပြီ။ အံ့ဩစရာ
မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို သိများနေလေရောသလားဟုပင် တွေး
တောမိကာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိလေသည်။

ထိုမော်လမြိုင်ကျောင်း၌ သုံးနှစ်နေပြီးနောက် လက်တင်ဘာသာ
ကို ကောင်းစွာတတ်မြောက်ပြီဖြစ်ရကား ပညာကို တိုးတက် သင်စေအံ့
သောငှာ ပလောပီနန်မြို့ရှိ ဂျင်နရယ်ကောလိပ် (General College)
ခေါ် ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့တော်မှတစ်ဆင့် ခွဲ၍ထားသော သိပ္ပံကျောင်း
တော်ကြီးသို့ တစ်ဖန် သွားရပြန်လေသည်။ ထိုသိပ္ပံကျောင်း၌ နေစဉ်
မြန်မာအဝတ်အစားတို့ကို လုံးလုံး မဝတ်ရတော့ပေ။ မောင်ရင်
(Brothers) များဝတ်သော အဝတ်အစားကို ဝတ်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်
သည် ထိုသိပ္ပံ၌ ရဲတားရစ် (Rhetoric)၊ လောဂျစ် (Logic)၊ ဖီလော့

ဆော်ဖီ (Philosophy) ပညာများနှင့် အခြား လောကီပညာ အမျိုးမျိုး တို့ကို သင်ပြန်လေသည်။

ဒီဘင်နတီ (Divinity) ခေါ် သီအော်လောဂျီ (Theology) ပညာကိုမူကား မသင်ခဲ့ရပေ။ ၎င်းအတန်းသို့ မရောက်မီ ရောက်ဆဲ ရောက်လာတ္တံ့သောအချိန်တွင် မြန်မာပြည်သို့ ကျွန်ုပ်သဘောအတိုင်း ပြန်လာခဲ့သောကြောင့်ပင် . . .

ပြန်လာခဲ့သည့် အကြောင်းရင်းမှာ တခြားမဟုတ်၊ ထိုကျောင်း၌ ပညာအစုံ သင်ကြားပြီးနောက် ဘရင်ဂျီဘုန်းကြီးလုပ်ရန် ဘုန်းကြီး သိက္ခာကို ခံယူရမည်ဖြစ်လေသည်။ ဘရင်ဂျီဘုန်းကြီးတို့ကား သိက္ခာ ခံပြီးနောက် ထိုဘုန်းကြီးအဖြစ်မှ တစ်သက်လုံး မထွက်ရတော့ပေ။ ဗမာဘုန်းကြီးများကဲ့သို့ လူထွက်ရိုးထုံးစံမရှိ။ ထိုကဲ့သို့ ဘုန်းကြီးဘဝ နှင့် တစ်သက်လုံးနေဖို့ရန် နေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မထင်။ ဘုန်းကြီး မလုပ်လိုသောကြောင့် ပညာကို အဆုံးမသင်ဘဲ ပြန်၍လာခဲ့ခြင်းဖြစ် လေသည်။

ဘရင်ဂျီ ဘုန်းကြီးများမှာ သားမယားစိတ်မရှိဖို့ အရေးကြီး လေသည်။ ထိုစိတ်မျိုးတို့ကို မနောက်၌ပင် ရှောင်ကြဉ်ကြရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်ကား မနောက်ရှောင်ကြဉ်ခြင်းကို မတတ်နိုင်ပေ။ မနောက် အပြစ် ကျူးလွန်မိသည့်အခါတိုင်း အာပတ်ဖြေရပြန်လေသည်။ အာပတ်ဖြေခြင်းဆိုသည်မှာ မိမိ တွေးသမျှ၊ ကြံသမျှ၊ လုပ်သမျှသော အပြစ်ပေါင်းစုံ အကုန်အစင်ကို သိက္ခာရပြီး ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပါးထံ ပြောကြား၍ ထိုအပြစ်မှ လွတ်ပါမည့်အကြောင်း ဘုရားကို ဆုတောင်း ရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြော၍မပြလျှင် အပြစ်တိုး၍ကြီးသည်ဟု အယူရှိ လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အပြစ်ကို အလုံးစုံမပြောဘဲ ထိမ်ချန်လျက် မတော် တဆ သေဆုံး၍သွားချေက အမြဲထာဝရ မလွတ်နိုင်သော ငရဲအိုးကြီး

ထဲသို့ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ခံရလေအောင် ထာဝရဘုရားက အပြစ်ဒဏ် ပေးလိမ့်မည်ဟု အယူရှိသဖြင့် အပြစ်ပြုမိသည့်အခါတိုင်း အာပတ်ဖြေရ လေသည်။ ထာဝရဘုရား အပြစ်ပေးမည်ကို ကြောက်သောစိတ်သည် အဟုတ်တကယ် ယုံကြည်သော စိတ်ဖြစ်လေရာ အာပတ်မဖြေဘဲ မနေ ဝံ့ပေ။

ငါသာ ဘုန်းကြီးဖြစ်ချေက ဤကဲ့သို့ အမြဲအာပတ်ဖြေ၍သာလျှင် နေရပေလိမ့်မည်။ လူကြား၍ပင် ကောင်းမည်မဟုတ်ပေ။ သွေးသား ထကြွတိုင်း အာပတ်ဖြေရတော့မလို ဖြစ်၍နေ၏။ ငါသည် အင်မတန် ယုတ်မာ၏။ ဘုန်းကြီးအဖြစ်နှင့်မတော်၊ မြန်မြန်ပြန်ပြီး မယားယူမှ တော်ချေမည်ဟု စိတ်အကြံပေါ်ပြီး ပညာကို ဆက်လက်မသင်ဘဲ မြန်မာ ပြည်ကို ပြန်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခုကဲ့သို့ ထာဝရဘုရားကို အယုံအကြည်မရှိချေက ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် အမှန်မုချ ဘုန်းကြီးဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ ထာဝရဘုရား၏ တင်းမာမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ပြီးခဲ့သည်၏။ နောက်၌ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ လေသည်။ အဘယ်ပုံရောက်သည်ကိုကား နောက်၌ ဖော်ပြပါမည်။

အပိုင်း (၂)

လမ်းခရီး၏အလယ်

၁။ စိတ်လေလွင့်ရာ

အလုပ်ရခြင်း၊ ရ၍ များမကြာမီ ထွက်လိုက်ခြင်း၊ ပထွေး၏ ကျေးဇူး၊ တစ်ရပ်တစ်ရွာ၌သွား၍ သောင်တင်နေခြင်း၊ ဘုရား သာဓံထံ တပည့်ခံခြင်း၊ ဘုရားသာဓံ၏ အစ်ကိုနှင့်ပေါင်း၍ အရပ် ဇာတ်ပျက် ဖြစ်ခြင်း၊ ခွဲခွာ၍မရနိုင်သော စာအုပ်သေတ္တာ၊ ကဗျာ များရေး၍ ပန်းချီကားများလည်း ဆွဲခြင်း။

မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ကို မွေးစားခဲ့သော အာရ်-စီ-အင်မ် ကျောင်းအုပ်ဘုန်းကြီး ဖာသာရ်ပဲလဝါးထံသို့ ပြန်၍ သွားလေသည်။ ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား ၎င်း၏ကျောင်းတွင် ဆရာအဖြစ် ခန့်ထားလေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကြို့ပင်ကောက်မြို့ရှိ အာရ်-စီ-အင်မ် ကျောင်းသို့ ဆရာအဖြစ်နှင့်ပင် ပို့လိုက်ပြန်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ကား ၎င်းကျောင်း၌ ကြာမြင့်စွာ မနေခဲ့ရ။ အကြောင်းကား ၎င်း ကျောင်းမှ ကရင်ကျောင်းဆရာကြီးနှင့် မသင့်၍ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့အားဖြင့် သုံးဆယ်သို့ ပြန်ခဲ့ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မိခင်နှင့် သွား ရောက်နေပြန်လေသည်။ ထိုအချိန်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ နောက်

ယောက်ျားနှင့် နေလေသည်။ ကျွန်ုပ် မော်လမြိုင်၌နေစဉ် ဖခင် သေဆုံး ခဲ့လေသည်။ ဖခင်သေဆုံးသော သတင်းကို ကျွန်ုပ်ကြားရသော အချိန် ၌ ဖခင်မို့ ခဏတာမျှ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်မိသော်လည်း အင်း . . . ငါ့အမေ တော့ ကံကောင်းတာပဲဟု ကျွန်ုပ် ငယ်ရွယ်စဉ်က သိရသမျှတို့ကို တွေးပြီး မိခင်ကြီးအတွက် ဝမ်းပင်သာမိလေသည်။

ကျွန်ုပ် ပလောပီနန်၌ရှိစဉ်ပင် အဘိုး၊ အဘွားများလည်း သေဆုံး ခဲ့ကြလေပြီ။ ပီနန်ကောလိပ်မှ ပြန်လာသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ အသက် ကား ၁၉ နှစ်မျှရှိလေရာ ယခု အိမ်တွင်ရောက်သောအချိန်မှာမူ အသက် ၂၀ အရွယ်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် မော်လမြိုင်သို့ သွားသောအခါ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ လေးတန်းမျှသာ အောင်မြင်လေသည်။ မော်လမြိုင် နှင့် ပီနန်မြို့တွင် ကျောင်းနေစဉ်အခါ၌ မြန်မာစာကို မသင်ခဲ့ရပေ။

ကျွန်ုပ် အိမ်သို့ ရောက်သောအချိန်၌ အထက်ကဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ် သည့်အတိုင်း မြန်မာစာကို ကောင်းစွာ မကျွမ်းကျင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် လည်း ကျွန်ုပ်၏ပထွေးသည် မြန်မာစာပေ ကျမ်းဂန်တို့ကို ကောင်းစွာ လိုက်စားသူ တစ်ဦးဖြစ်လေရာ ၎င်းထံ၌ရှိသော စာအုပ်အမျိုးမျိုးတို့ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မနေမနား ဖတ်ခြင်းကိုပြုခဲ့လေသည်* မသိလျှင်မေး၊

---

* မြန်မာစာပေကိုဖတ်ခြင်းမှာ ထိုစဉ်က ခရစ်ယာန်ဘာသာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စိတ်ထဲ၌ သံသယများ ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်းကို သိလိုသောကြောင့် တစ်ကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။ မိမိကိုယ်ကို စာရေးဆရာဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ မျှော်လင့်ချက်ရှိ၍ မဟုတ်ပေ။ ဆရာပိုင်းနှင့်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ စုံစမ်းသည်မဟုတ်။ ဟိန္ဒူဘာသာ၊ သီယိုဆိုပီဝိညာဉ်ပညာမှစ၍ ဘာသာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတော်ပင် စုံစမ်းဖတ်ရှုခဲ့လေသည်။ (စာများကို ဖတ်ခြင်းသည် စာအတွက်မဟုတ်။ လောကကြီးအကြောင်း နှင့် ပတ်သက်၍ အမှန်ကို သိလိုစိတ်နှင့် ဖတ်ခြင်းမျှဖြစ်၏။ စာရေးဆရာလုပ်ဖို့ မဟုတ်ပေ)ဟူ၍ ၁၂၀၈ ခုနှစ်က ဝွင့်ဟရေးသားခဲ့ဖူးလေသည်။

မစင်လျှင်ဆေးဟူသော စကားအရ ကျွန်ုပ်မသိ နားမလည်သော စာမှန်သမျှတို့ကို ကျွန်ုပ် ပထွေးနှင့် မိခင်အား မနားမနေ မေးကြားခြင်းအားဖြင့် တစ်လ၊ နှစ်လအတွင်း မြန်မာစာပေနှင့် ကျမ်းဂန်တို့ကို အတော်အတန် တတ်မြောက်သိနားလည်ခဲ့လေသည်။ ထိုမှတစ်ပါး ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာလည်း ပုံတိုပတ်စ ရယ်စရာ၊ မောစရာတို့ကို မရပ်မနား စကားမထပ်အောင် ပြောနိုင်သူဖြစ်လေရာ ယခု ကျွန်ုပ်၌ ကျော်စောသမျှသော ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စတို့သည် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ထံမှ တစ်ဆင့် ရသည်ဟု ပြောလျှင် မှားမည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးသည်လည်း မြန်မာစာအထူးတတ်မြောက်သော ခရစ်ယာန်တရားဟောဆရာကြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တတ်သမျှ ဗမာစာကို ကျွန်ုပ်ပထွေး၏ စာပေကျမ်းဂန်များမှရသည်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။

သို့ အိမ်တွင်နေရင်းထိုင်ရင်း စာပေများကို လေ့လာနေစဉ် အပေါင်းအဖော်များ၏ ခေါ်ငင်ခြင်းဖြင့် ဇလွန်ဒေါင့်ကြီးသို့ ထိုအသိများနှင့်ပင် လိုက်ပါသွားလေသည်။ ထိုသို့ လိုက်ပါသွားရင်းမှ ၎င်း အရပ်ရှိ တရုတ်သူဌေးတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် သောင်တင်၍ နေလေသည်။ ထိုတရုတ်ကြီးကား ရှေးအခါက အတော်အတန် ပစ္စည်းရှိ၍ ချမ်းသာခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ် ရောက်သွားသောအခါတွင် စပါးရှုံးသဖြင့် မွဲစပြု၍ နေလေပြီ။

ဇလွန်ဒေါင့်ကြီးရွာ၌ နေထိုင်စဉ် ဦးသာဇံခေါ်သော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လေသည်။ ၎င်းဦးသာဇံအား သုံးဆယ်မြို့တွင်လည်း အထက်ထက်က တွေ့မြင်ဖူးလေသည်။ ဦးသာဇံကား ပညာရှိကြီးတစ်ဦးဟု ခေါ်ရလောက်အောင် စကားပြောရာ၌ ပြတ်ပြတ်သားသားလေးနက်ပိုင်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ထိုသူအား များစွာ ကြည်ညိုကိုးကွယ်၍ နေလေသည်။ ဦးသာဇံအား လူအများက ဘုရားသာဇံဟု

ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။ ၎င်းဟောပြောသော စကားတို့ကား မိမိသည် ဘုရားကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘုရား၏ စေတမန်ဖြစ်ကြောင်းများကို ဟောပြောလျက် တစ်ခါတစ်ရံ ခွဲလည်း သူသည် မြန်မာပြည်၏ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရဖို့ရန် သူ့အား တစ်နေ့တွင် သိကြား မလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို လည်း ပြောဆိုတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လူတစ်စုက ၎င်း၏ဘုရားကိုပြပါရန် တောင်းပန် သောအခါ သူ၏ဘုရားကို သူတစ်ပါးအား မပြပါဟု သစ္စာရေသောက် မှသာလျှင် ပြမည်ဟု ပြန်ပြော၍ ၎င်း၏ဘုရားကို ကြည့်ချင်သော ကြောင့် သစ္စာဆိုကြသူတို့ကား ပေါင်း ၅၀ မျှ ရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုသစ္စာ ဆိုသူ ၅၀ တွင် ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျင့်ရသောအကျင့်ကား အာနာပါနခေါ် ထွက်သက်၊ ဝင်သက် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သစ္စာဆိုခြင်း၊ သစ္စာရေသောက်ခြင်း ကြောင့်လည်း သူ၏ဘုရားကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ၎င်းပြသော ဘုရား ကို ကျွန်ုပ် ပြော၍ပြရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်လားမသိပေ။ သို့ သူ၏ ဘုရားကို မြင်ရပြီးသည့်နောက် သူများ မသိရ၊ မမြင်ရသောဘုရား ကို ငါ မြင်ဖူးပါတကားဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မှာ လွန်စွာတက်ကြွ၍ နေခဲ့ လေသည်။

ကျွန်ုပ် ကြည်ညိုနေသော ဘုရားသာဇံ၌ ဦးရွှေတောင်ဆိုသော အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ ဦးသာဇံမှ ဆက်၍ ၎င်း၏ အစ်ကိုကြီး ဦးရွှေတောင်နှင့်လည်း အတော်အကျွမ်းဝင်ခဲ့ပြန်လေသည်။ ဦးသာဇံနှင့် ဦးရွှေတောင်တို့ကား ညီအစ်ကိုပင်ဖြစ်ကြသော်လည်း အလုပ်အကိုင်၊ အယူအဆ တခြား တကွဲကြီးဖြစ်ကြလေသည်။ ဦးရွှေ တောင်ကား ရပ်ရွာထဲမှ အဆိုအက ကောင်းသူများကို ရွေးချယ်၍ ဇာတ်

တိုက်ခြင်း၊ အားလပ်သောအချိန်များ၌ အရက်ချက်ခြင်း စသော ကိစ္စတို့ ဖြင့် အချိန်ကုန်တတ်သူဖြစ်လေသည်။ ၎င်း ဦးရွှေတောင်၏ စခန်းကား ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးရှိ တောတန်းကလေး ဖြစ်လေရာ လွန်စွာ ပျော်ရွှင် စရာကောင်းလေသည်။ စိမ်းလန်းသော ချုံနွယ်တို့အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တသွင်သွင်စီးနေသော ဧရာဝတီမြစ်ရေယဉ်ကြောင့်လည်း တစ်သွယ်၊ များစွာ သာယာနုပျိုသော နေရာကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအနီး အနား၌ စပါးကျိုကြီးတစ်ခုရှိလေရာ ထိုစပါးကျိုကြီးထဲတွင်ပင် ဇာတ် တိုက်ကြရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ချက်သောအရက်များကို သောက် စားပြီးနောက် မူးနေကြသည့် အလျောက် မရှက်နိုင်၊ မကြောက်နိုင် တော့ဘဲ တပျော်တပါးကြီး တေးသီချင်းများ အော်ဟစ်သီဆိုကာ မင်းသမီး၊ မင်းသား စခန်းသွားကြလေတော့သည်။ အရက်ကလေး မူးဝေဝေနှင့်၊ ယခုလို မင်းသမီး မင်းသားလုပ်ကာ မရှက်မကြောက် စခန်းသွားကြရာမှာ ဇာတ်သဘင်အတတ်ကိုလည်း သင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် ထိုအရပ်မှာ အတော်ကြီး ပျော်ပိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။

ဇာတ်မင်းသမီးလုပ်သူမှာလည်း ရုပ်ရည်အတော်အတန် ချောမော ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မင်းသားလုပ်ရသဖြင့် သာလွန်၍ ပျော်ရွှင်ခဲ့လေသည်။ သို့ကြောင့် ပင်လည်း ကျွန်ုပ်ကား သုံးဆယ်သို့ ပြန်ဖို့ရာကို သတိပင် မရနိုင်တော့။ သတိပင်ရစေဦး ပြန်ချင်စိတ်ကား မရှိလှတော့ပေ။ ဆရာကြီး ဦးရွှေ တောင်သည် တေးသီချင်းရေးစပ်ရာ၌ အတော်ပင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လေ သည်။ ၎င်းရေးစပ်ထားသော တေးသီချင်းများကို မင်းသမီးနှင့် နေ့စဉ် လို သီချင်းတိုက်နေရခြင်းဖြင့် ထိုအရပ်တွင် အပျော်ကြီး ပျော်နေမိလေ သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား တကယ့် ဇာတ်သဘင်ထဲသို့ မရောက်ခဲ့ ပေ။ မရောက်ပင် မရောက်သော်ငြားလည်း ဇာတ်ပျက်များပီပီ

ရပ်ရွာထဲတွင် တေးဆိုကခုန်လျက် နေရခြင်းသည်ပင် တစ်မျိုးပျော်စရာကြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိုအရပ်တွင် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မျှ ပျော်ပျော်ကြီးနေခဲ့ပြီးနောက် အရိုးဖြစ်သူကိုယ်တိုင် လာရောက်ခေါ်ငင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မငြင်းသာဘဲ နောက်ဆုံး သုံးဆယ်သို့ပင် ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ လူပင်ပြန်၍ လိုက်လာရသော်လည်း စိတ်ကား ထိုအရပ်မှာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့လေသည်။

ဤကဲ့သို့ စိတ်လွင့်တိုင်းသွားလာ၍ နေခဲ့သော်လည်း စာအုပ်သေတ္တာတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အမြဲပါလျက် အဘယ်မျှပင် ပျော်ရွှင်၍ စိတ်လေသူ ဖြစ်ခဲ့စေကာမူ စာဖတ်ခြင်းမှာ မပျက်ကွက်ပေ။ ထိုအခါကပင်စ၍ စာရေးခြင်းအလေ့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ *သို့သော် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများကိုကား မရေးခဲ့။ တေးထပ်၊ လေးချိုး။ စာထောင့်များကို အများအပြား ရေးသားခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ မြစ်ကမ်းတောင်ခြေ အရပ်များ

---

* ဤနေရာ၌ မြန်မာဘာသာဖြင့် စာရေးခြင်းအလေ့ကိုသာ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးပီမိုးနှင့် သည် စာရေးဝါသနာ မည်သည့်အချိန်အခါက ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသနည်းဟူ၍ ပလောပီနန်သိပ္ပံပင် စတင်ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုသိပ္ပံနှင့်စပ်၍ ကျောင်းသားများ သိဆိုရန် လက်တင်ဘာသာဖြင့် တေးသီချင်း အမြောက်အမြား ရေးခဲ့ပူးလေသည်။ ထို့နောက်မှ မြန်မာစာပေကို လိုက်စားကာ မြန်မာဘာသာဖြင့် စတင်ရေးလေသည်။ ထိုသို့ ရေးရာတွင် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများကိုကား မရေးခဲ့။ ယုတ်စွာအဆုံး ထိုစဉ်က ခေတ်စားနေသော ဇာတ်စာအုပ်များကိုပင် ရေးဖို့ စိတ်အကြံ မပြုခဲ့ပေ။ ကဗျာ သီချင်းများကိုသာ ရေးခဲ့လေသည်။ (စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုရေးဆရာမဟုတ်။ ကဗျာသမားဖြစ်၍ ကဗျာဖြင့် ငွေကြေးပရ၊ ခေတ်ကာလကိုကြည့်လျှင် ကဗျာခေတ်မဟုတ်။ လက်တွေ့ခေတ် အမြန်ခေတ်ဖြစ်သည်ကို သိရသောကြောင့် ကဗျာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။)ဟု ၁၂၉၈ ခုနှစ်က ဖွင့်ဟဝန်ခံ ရေးသားဖူးသည်ကို သတိပြုဖွယ်။

တည်းဖြတ်သူ။

ကို လွန်စွာနှစ်သက်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက်လည်း တောတောင်ပန်းချီ
 ကားများကို ရေးဆွဲချင်သောစိတ် ရှိခဲ့လေသည်။ ထို စိတ်၏ ထက်သန်
 ခြင်းကြောင့် ခဲတံနှင့်ပင် အမျိုးမျိုး ရေးဆွဲခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့သော်
 ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်သော ဇွဲကားမရှိခဲ့ပေ။ နောက်အခါများ၌ ဇွဲ
 ကောင်းစွာဖြင့် ရေးဆွဲကြိုးစားရန် ဇွဲထက်သန်လာသော်လည်း ထိုသို့
 ရေးဆွဲရန် အချိန်မရနိုင်တော့ပေ။ ရေးဆွဲရန် စိတ်သာရှိခဲ့လေသည်။*

---

* ဆရာကြီးပိမိုးနင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင် ပန်းချီဆရာတစ်ဦး မဖြစ်ရသော်လည်း ပန်းချီပညာ၌ စိတ်
 မကျန်ကြောင်းကို နောင်သောအခါ ရန်ကုန် ပန်းဆိုးတန်း ကပိတံခွန်မဂ္ဂလင်းတိုက်၌ နိုင်ငံကျော်ပန်းချီဆရာ
 ကိုအုံးလွင်နှင့် တွေ့သည့်အခါ ၎င်း၏သားကို ပန်းချီ သင်ပေးရန် ပြောဆိုဖူးခြင်းဖြင့် ထင်ရှားလေသည်။

၂။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆွဲဆောင်ရာ

သံသယများ၊ ချစ်သူကျေးဇူး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရှင်သာမဏေ ဝတ်ခြင်း၊ စကားတစ်ခွန်းအတွက် တုန်လှုပ်ပြီး လိင်ပြန်လာခဲ့ခြင်း၊ အလုပ်ရပြန်ပါလည်း မမြဲမစွဲ၊ လွတ်လပ်ရေးကို အထူးလိုချင်မှု။

ကျွန်ုပ် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ထာဝရ ဘုရားသခင်၏ တင်းမာမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်ကြောင်း အထက်က ရေးသား ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ် ဤဘဝသို့မလာမီ (ဝါ) လူမဖြစ်မီက ခရစ်ယာန်ဘာသာ ၏ အဆိုအရ ကျွန်ုပ် ဘယ်မှာမျှ၊ ဘယ်ဘဝမျှ မရှိ။ ဘယ်ဘဝ မှာမျှ မနေခဲ့ဖူးချေ။ ယခုလို မရှိရာဘဝမှ လူဖြစ်လာရအောင် ကျွန်ုပ်အား ဘုရားသခင်သည် ဖန်ဆင်းလိုက်၏။ သို့မရှိရာဘဝမှ ရှိအောင်ဖန်ဆင်း ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ်၏ အမိဝမ်း၌ပင် ကျွန်ုပ်ရှိအောင် ဖန်ဆင်းလိုက် လေသလား မသိရပေ။ ကျွန်ုပ် ဘယ်ဘဝမှာမျှ မရှိစဉ်အခါ ထာဝရ ဘုရားနှင့် အသိမိတ်ဆွေလည်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထာဝရဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် ကာ ကျွန်တော့်ကို လူဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်း၍ပေးပါ။ ခင်ဗျားကို မသေ

မချင်း ကိုးကွယ်ပါမည်။ အပြစ်ပြုလျှင်လည်း ထာဝရ ငရဲအိုးကြီးထဲသို့ ချပါ။ လူ့ဘဝရအောင်သာ ဖန်ဆင်း၍ ပေးတော်မူပါဟူ၍လည်း ၎င်း ထာဝရဘုရားကို ကျွန်ုပ် မတောင်းပန် မလျှောက်ထားခဲ့ပေ။ တောင်းပန် လိုငြားအံ့။ ကျွန်ုပ် မရှိသေးသောအခါ၌ အဘယ်နည်းဖြင့် ကျွန်ုပ် တောင်းပန်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဘုရားသခင် မဖန်ဆင်းမီက ကျွန်ုပ်တို့ အဘယ်မှာမျှမရှိဟု ခရစ်ယာန်ဘာသာ၌ ဆို၍ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ဤအတွေးမျိုးကား မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထာဝရဘုရားသည် လူကို မတောင်းပန်ဘဲနှင့် ဖန်ဆင်းကာ သေးငယ် သော အပြစ်ကလေးတစ်ခုကြောင့် မလွတ်နိုင်သော ထာဝရငရဲကြီးထဲသို့ ပို့စေသည်ဆိုလျှင် မဟာကရုဏာဆိုသော စကားသည် အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါတော့မည်နည်း။ ထိုအပြစ်ကလေးများကိုပြုဖို့ရန် လူတွင် လက်နက်ကိရိယာတို့ကို တပ်ဆင်၍ ပေးလိုက်လေရာ ထိုသို့ တပ်ဆင် ၍ပေးသဖြင့် အပြစ်ပြုမိချေက အပြစ်နှင့်မမျှသော ထာဝရဒဏ်ကြီးကို ပေးသည်မှာ တရားပါ၏လော . . . ဟူသော အတွေးများသည် မကြာ မကြာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ပေါ်ခဲ့လေသည်။ *သို့အတွေးပေါ်ခဲ့သဖြင့်

---

* လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်က မြန်မာ့အကျိုးဆောင်အဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေသည့် လွတ်လပ်မှုခေါ် စာအုပ်တွင် လည်း စာမျက်နှာ ၃၁ ၌ (ထာဝရဘုရားသည် သတ္တဝါတွေကို မိမိတို့ သဘောမတူဘဲ ဖန်ဆင်းပြီး ဖောင်မင်းတို့ ငါ့ကို ကိုးကွယ်ကြ။ ငါ့ကို မကိုးကွယ်လျှင် ငရဲညည်ဆိုကာ တရားပါ၏လော။ ဘုရားမဖန်ဆင်းမီ က ကျွန်ုပ်တို့ အဘယ်မှာမှ မရှိ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မရှိမှန်းပင်ဖြစ်၏။ ထို မရှိသော ကျွန်ုပ်တို့သည် ထာဝရဘုရား ထံ ကပ်ရောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုအောင် ဖန်ဆင်းတော်မူပါ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ကိုးကွယ်ပါမည်ဟူ သော ကတိနှင့် တောင်းပန်ကြသည်မဟုတ်။ အကောင်အထည်ပျံ့ပျံ့မရှိသော မရှိကောင်များသည် အသို့လျှင် တောင်းပန်နိုင်ပါမည်နည်း။ သို့ပါလျက် ထာဝရသည် မိမိ၏သဘောအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အား ဖန်ဆင်းလိုက်ရုံ မက ဖန်ဆင်းပြီးသောအခါ နှင်တို့ မရှိရာမှအောင် ငါ ဖန်ဆင်းလိုက်သည်။ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။

ထာဝရဘုရား ဖန်ဆင်းတယ်ဆိုတာ ဒဏ္ဍာရီထင်ပါရဲ့ဟု တွေးတောမိလေသည်။ သို့ပင်ပေါ်ခဲ့သော်လည်း ထာဝရဘုရားကို မစွန့်ပစ်နိုင်သေးပေ။ အချစ်နှင့် တွေ့သောအခါမှာ စွန့်ပစ်ရဲလေတော့သည်။ အဘယ်ပုံအချစ်နှင့် တွေ့ပါသနည်း။

သုံးဆယ်မြို့ ရွာမအရပ်၌ ငယ်စဉ်က ကျွန်ုပ်နှင့်ကစားဖက် ချစ်ကျွမ်းတဝင်ဖြစ်သော မဟန်ခေါ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်ထက် အသက်တစ်နှစ်မျှ ကြီး၏။ ကျွန်ုပ်သည် မော်လမြိုင်ကျောင်း၌နေခဲ့စဉ် ကျောင်း၌ အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်သမျှသော မိန်းကလေးများမှာ ဂါဝန်ဝတ်များသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဂါဝန်ဝတ် မိန်းမများ၏ အနေအထိုင်၊ အသုံးအနှုန်း၊ အမူအရာကိုသာ အဟုတ်တကယ် ထင်မှတ်၍ နေသူဖြစ်လေရာ မြန်မာ မိန်းမများ ဝတ်ပုံစားပုံကို မြင်ရသောအခါ၌ ကြည့်၍မရပေ။ လက်ကို မြှောက်လိုက်သည့်အခါ ခါးပေါ်၍နေခြင်းသည် အလွန်ရုပ်ဆိုးသည် (ဟု မှတ်ထင်လေသည်။ သို့ကြောင့်ပင်လည်း အဘယ် မြန်မာမိန်းကလေးကိုမျှ ဟုတ်သည် မထင်ခဲ့ပေ။

အတော်အတန် ချောမွေ့သော မြန်မာမိန်းမကလေး တစ်ဦးဦးကို တွေ့စေဦး ခါးပိုင်းကို ဘယ်သောအခါမျှ မကြည့်မိ။ ချစ်စရာကောင်း

ငါ့ကို ရိုနှိုးကိုးကွယ်ရမည်။ ရိုနှိုးကိုးကွယ်ခြင်းမပြုလျှင် ငရဲသို့သွားဟု ဆို၏။ တရားပါ၏လော။ မရှိလျှင် အေး၏။ ရှိသောကြောင့် ပူ၏။ ဤရိုနှိုးခြင်းတည်းဟူသော အပူနှင့် ညှဉ်းပန်း၍ အားမရသဖြင့် ငရဲကိုချချောကနည်းလမ်းကျပါမည်လား။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ကာ ချေလွှာစကားဖြစ်၏။ ထိုစကားဖြင့် ထာဝရကို ချေခဲ့၏။ သို့ချေသည်အတိုင်း ကျေပြီ။ ထာဝရဘုရားမရှိတော့ပြီဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်၏)ဟူ၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းကို ဤနေရာတွင် ပြန်လည် သတိရသင့်ကြပေသည်။

တည်းဖြတ်သူ။

သော ရူပါရုံအလှ၊ မျက်နှာမျှကိုသာလျှင် ကြည့်ခဲ့မိလေသည်။ သို့ကြည့်ရင်း အင်း . . . ရုပ်ကလေးကတော့ ချောလှပါ၏။ လက်မြောက်လျှင် ခါးပေါ်ချေဦးမည်။ ခါးပေါ်လျှင် ရုပ်ဆိုးစိတ်ပျက်စရာပင်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ဝယ် တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတွားမိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာမိန်းမကလေးများကို မျက်နှာလွှဲ၍ အခြားသောနေရာတို့ကို အခြားယောက်ျားကလေးများကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် မကြည့်ခဲ့မိပေ။

ကျွန်ုပ် အလွန်ချစ်ခင်၍ ကစားဖော် ကစားဖက်ဖြစ်ခဲ့သော မဟန်ကို မြင်ရသောအခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဝယ် မဟန်အား ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့လေသည်။ ချစ်၍လည်း တစ်နေ့ မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်တော့ချေ။ သို့ကြောင့်ပင် မဟန်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ရာ ထိုသို့ တွေ့ရသော်လည်း ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကားကို မပြောရသေးပေ။ ကျွန်ုပ်ကသာ ကြိုက်နေလေသည်။ မဟန်ကို ဖွင့်၍ မပြောပေ။

မဟန်ကား ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျွန်ုပ်က ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေရာ မဟန်ကလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာ မဝင်နိုင်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မဖြစ်နိုင်နှင့် အခက်ကြုံနေရလေသည်။ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားကို ပုန်ကန်လိုသောစိတ်တို့သည်ကား ကျွန်ုပ်စိတ်ဝယ် တိုးတက်များပြားခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ် ပြောသမျှကို မဟန်ကား နားထောင်နေ၏။ စကားပြန်ကား မရသေးပေ။ သို့သော်လည်း သူသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်အား ချစ်ကြိုက်နေကြောင်းကိုကား သူ၏ အမူအရာအားဖြင့်ပင် ကောင်းစွာ အကဲခတ်နိုင်လေသည်။ ပါးစပ်ကပင် ဖွင့်ဟ၍ မပြောသော်လည်း အမူအရာကို မြင်ရသိရုံဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျေနပ်လျက် ဘာသာ မတူသော မဟန်အား မည်သို့ရအောင် ကြံရပါမည်နည်းဟု အမျိုးမျိုး အကြံတွေထုတ်၍ နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထိုအခါတွင် အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ။ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ကိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရပ်ရွာထဲ၌ လူလေလူပေ၊ ဟူသောအမည်ကို ရစပြုလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အလုပ်အကိုင် မရှိသည့် အတွက်ကြောင့် မယားတစ်ယောက်ကို ဝအောင် ကျွေးနိုင်မည့်သူ မဟုတ်ဟု အခြားသူများကဲ့သို့ပင် မဟန် ယုံကြည်တွေးထင်မိလေမည် ကား မလွဲပေ။ ဤအချက်ကား မဟန်၏ စကားမပြန်ခြင်း၏ ပထမ အကြောင်းရင်းပင် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိ၏။ မဟန် ကိုယ် တိုင် ထိုကဲ့သို့အထင်ရှိသည့် လက္ခဏာစကားများ ပြောဆိုသံကို တစ်ခါ တစ်ရံ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ချစ်ကြိုက်ပါ သည် ဟူသောစကားကို မပြောလေသလား မသိရပေ။

နောက်ဆုံး၌ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ထာဝရဘုရား၏ အယူဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏တွေးတောချက်တွင် ပိုင်နိုင်စွာ သဘောပေါက် လာခဲ့လေသည်။ ငါ့ကို ထာဝရဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းသည်မဟုတ် ဟူသော အသိသည် ခိုင်လုံ၍လာလေသည်။

ထိုအခါ မဟန်နှင့် အဆက်အသွယ်ဖြစ်သော မသိန်းခေါ် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ် ရှင်ပြုလိုကြောင်း ပြောပြလေသည်။ မသိန်းက မဟန်အား ထိုအကြောင်းကို ပြော၍ပြလေရာ မဟန် ကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်ုပ်အား ဘုန်းတော်ကြီး ဦးအလောကကျောင်းတွင် သင်္ကန်းစည်းဖို့ ကို စီစဉ်၍ပေးလေသည်။ များမကြာမီခင် ကျွန်ုပ်ကား သင်္ကန်းစည်း ပြီးလေပြီ။

သို့ သင်္ကန်းစည်းပြီးသည့်နောက် တစ်လလောက်အကြာတွင် ဖာသာ-အန်ဒရူးခေါ်သူ ဘရင်ဂျီဘုန်းကြီးတစ်ပါးက မိုးနှင်းလုပ်လိုက် တာ ငါ့မှာ အသည်းနှလုံးများတောင် တုန်လို့ဟု ပြောသောစကားကို ကျွန်ုပ် ကြားသောအခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း များစွာ တုန်လှုပ်၍

လာလေသည်။ အကြောင်းမူကား ခရစ်ယာန်ဘာသာအရ ထိုအပြစ်သည် အကြီးဆုံးသော အပြစ်ဖြစ်လေရာ သင်္ကန်းပင်စည်းရသော်လည်း ယခုမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်သို့ ရုတ်ခြည်း ကူးခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်အဖို့တွင် ဗုဒ္ဓတရားတော်မြတ်ကို အလျဉ်း နားမလည်သေးရာ ထိုသို့ နားမလည်သေးသော ကျွန်ုပ်သည် ဖာသာအန်ဒရူး၏ စကားကို ကြားရခြင်းဖြင့် အဘယ်မှာ စိတ်နှလုံးမတုန်လှုပ်ဘဲ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ တုန်လှုပ်ခြင်းရှိ၍ လည်း များမကြာမီ လိင်ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သင်္ကန်းချွတ်ခဲ့ပြီးနောက် သာယာဝတီမြို့ ရုံးများ၌ အလုပ်အကိုင် စုံစမ်းရှာဖွေခဲ့ရာ ပီဒဗလျူဒီခေါ် လမ်းဘက်ဆိုင်ရာရုံးတွင် စာရေးအလုပ်တစ်ခုကို ကံအားလျော်စွာ လွယ်လင့်တကူ ရခဲ့လေသည်။ တစ်သက်လုံးက လွတ်လပ်စွာနှင့် ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်သွားလာ ပျော်ပိုက် ၍နေခဲ့သော ကျွန်ုပ်အဖို့ဝယ် အံ့ချိန်မှန် ရုံးသွားရခြင်း၊ ရုံး၌လည်း အထက်လူကြီးများ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်၍ ထိုင်ရာမှမထံ တကုန်းကုန်းလုပ်ရခြင်း တို့သည်ကား ကျွန်ုပ်လို လွတ်လပ်စွာနေခဲ့သောသူ တစ်ဦးအတွက် များစွာ စိတ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ကို ကျပ်တည်းစေလေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ထိုရုံး၌ တစ်လမျှသာ လုပ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုရုံးတွင် အလုပ်လုပ်၍ တစ်လလောက်မျှကြာသော မိုးဦးကျနေ့တစ်နေ့တွင် အိမ်မှထွက်လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် အပွင့်များဖြင့် စည်ကားနေသော ပိတောက်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်သူတက်၊ အောက်မှ တံချူနှင့် ချူသူချူ၊ ပန်းပွင့်များကို ဆွတ်ခူးနေသော လူတစ်သိုက်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့တစ်တွေကို ကြည့်ရသည်မှာ တေးသီချင်း တကြော်ကြော်နှင့် ပျော်စရာကြီးပင်ဖြစ်လေရာ ထိုသို့ ကြည့်နေသော အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကား အင်း . . . ငါ့မှာတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ လခစား အစေခံဖြစ်နေရလို့ ခိုင်းသည့် ကျွန်စေ

သည့်နွား ဆိုတာလို၊ ရုံးမှာသာ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြီး လုပ်နေရတာပဲ။ သူတို့တစ်တွေကတော့ အပျော်ကြီးပျော်လို့ပါကလား။ ငါလည်း လခစား စာရေးမဖြစ်ခင်က လွတ်လပ်သူတစ်ဦးပီပီ သူတို့တစ်တွေလို ပျော်ခဲ့ရ တယ် မဟုတ်ပါလား။ အခုလည်း လွတ်လပ်ရင် သူတို့လိုပဲ ပျော်နေ ရမှာ ပါကလားဟု အောက်မေ့ပြီး ရုံးသို့ မသွားတော့ဘဲ တေးသီချင်း တကြော်ကြော်နှင့် ပန်းခူးနေကြသော လူစုထဲသို့ သွားရောက်ကာ သူ တို့နည်းတူ တေးတကြော်ကြော် အော်ဟစ်သီဆိုရင်း အချိန်ကုန်စေလေ သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ရုံးသို့လည်း မသွားတော့ပေ။ ရပ်ရွာထဲတွင် လည် ပတ်သွားလာနေခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်စေခဲ့လေသည်။ သို့ကြောင့် ပင်လည်း ကျွန်ုပ်အား ရုံးမှ ထုတ်ပစ်လိုက်ပေပြီ။ အံ့ဩစရာမရှိ။

၃။ မိန်းမရပုံ ထူးခြားလှခြင်း

ဒေါသန့်အကြံ မေမေ၊ စကားစပြတ်စေရန် အကြံနှင့် စာပေး
မိရာ၊ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် လူရောက်လာခြင်း၊ ညကြီးထပြီး
လိုက်သွားရခြင်း၊ ယောက္ခမကြီးက ငေါက်လိုက်မှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို
ကိုယ် သတိရတော့ခြင်း။

ထိုကဲ့သို့ အလုပ်မှထွက်ပြီးနောက် လေလွင့်နေခဲ့ရာ ပြည်မြို့မှ
ဒေါသန့်ခေါ် အသိမိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ခေါ်ငင်ပြန်သဖြင့်
ဒေါသန့်နှင့်အတူ ပြည်မြို့သို့ လိုက်သွားပြန်လေသည်။ ထိုဒေါသန့်၏
ပွဲစားတန်းရှိ အိမ်၌ပင် တည်းခိုနေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ဒေါသန့်ကား
ကျွန်ုပ်အား မောင်အရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်သည့်အလျောက် ကောင်းမွန်
စွာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေခဲ့သူပင်တည်း။

ထိုဒေါသန့်၏အိမ်သို့ ရောက်လာတည်းခိုသည့် နေ့ကစ၍
မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှ မိန်းမတစ်ဦး မကြာခဏ ထွက်၍ထွက်၍လာကာ
ကျွန်ုပ်နေသောအိမ်ဘက်သို့ ဂရုတစိုက် ကြည့်တတ်သည်ကို သိရလေ

သည်။ ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်သန့်အား ပြောကြား၍ မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ရာ မေမေခေါ်သော မိန်းကလေး တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ မေမေ၏ မိဘတို့မှာ ပစ္စည်းအတော်အတန် ချမ်းသာ ကြောင်း ဒေါ်သန့်ထံမှ ကြားသိရလေသည်။

နောက် ကျွန်ုပ်သိရသမျှ ဒေါ်သန့်က ၎င်းမေမေအား ကျွန်ုပ်နှင့် အစကနဦးကပင် စေ့စပ်အောင်သွယ်ထားပြီးကြောင်း သိရလေရာ ကျွန်ုပ်နေသောအိမ်ဘက်သို့ မေမေ ခဏခဏကြည့်ခြင်းကို ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အဓိပ္ပာယ်သိပြီဖြစ်၍ မအံ့သြတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်ကား ထိုမိန်းကလေးကို လူချင်းသိဖို့၊ စကားပြောဖို့ကို မဆိုထားဘိ စာဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆက်သွယ် ခြင်းပင် မရှိခဲ့ရိုး အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က ဘယ်သို့ ဘယ်ညာ ပြောလေဟန်၊ မှာလေဟန် ဒေါ်သန့်ကကြားဝင်၍ မေမေ အား ပြောကြားခဲ့လေသည်။ ထိုအကြောင်းများကိုလည်း နောက်တစ်နှစ် လောက်ကြာမှ ကျွန်ုပ် ဒေါ်သန့်ထံမှ ကြားသိရလေသည်။

ဒေါ်သန့် ထိုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နေခြင်းကို ကျေးဇူးတင်ရမည် လော၊ မတင်ရမည်လော ကျွန်ုပ် မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုသို့ မဝေခွဲနိုင်ခြင်း အကြောင်းကား ၎င်းမေမေဆိုသူကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သိလည်း မသိ။ ချစ်လည်း မချစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပြည်ဆေးရုံကြီး၌ တစ်လလျှင် ၈၀ ကျပ် စားရသော စာရေးကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ဒေါ်သန့်နှင့် မေမေအကြောင်း စကားစပ်မိ၍ ပြောဆိုနေရာမှ မေမေ သည် ကျွန်ုပ်အား အတော်စွဲလမ်း ချစ်ခင်နေကြောင်းကို ဒေါ်သန့်က ရယ်မောပြောဆိုလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာကား ယခုထက်တိုင် ထိုမေမေ ဆိုသူ မိန်းကလေးအား မချစ်နိုင်သေးပေ။ ထိုအကြောင်းကို ဒေါ်သန့်

အား ပြောပြလေသည်။ စကား အဆက်ပြတ်စေလိုကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဒီကောင်မကလေး ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခိုးရာတော့ လိုက်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ စကားဆက် ဒါလောက်တောင် ပြတ်ချင်ရင် မေမေ၊ ကျုပ်နဲ့ အခုညပဲ ခိုးရာကိုလိုက်ပါ။ မလိုက်ရင် နောက်နောင်ကို ကျုပ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားတောင် မပြောပါနဲ့လို့ စာရေးပြီး ပေးလိုက်ပါလား။ သူကတော့ ခိုးရာလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ . . . စကားပြတ်ရောပေါ့ဟူသော ဒေါသနဲ့၏ အကြံပေးစကားကို သဘောကျ ပြီးလျှင် ချက်ချင်းစာတစ်စောင်ကို ဒေါသနဲ့၏ အကြံအတိုင်း တိုတိုပင် ရေးပေးလိုက်လေသည်။

မယားရဖို့ ဇာတာ ဤနေ့ဤရက်တွင် ပါလာလေရောသလား မသိရ။ ညနေ ၆ နာရီအချိန်လောက်တွင် မေမေသည် ငိုယိုလျက် ဒီလို စာရေးတာ ဘာကောင်းသလဲ၊ သိပ်တတ်နိုင်တယ်ဟု ပြောပြောဆိုဆို အထုပ်ကလေးတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အား ပေးခဲ့ကာ သူ၏ အိမ်ရှိရာသို့ ပြန် သွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကား သူ လာ၍ အထုပ်ကလေးကို ပေးစဉ် အံ့အားသင့်ကာ ငေးနေမိခြင်းကြောင့် စကားဆို၍ တစ်လုံးမှ မပြော လိုက်ရပေ။ သို့ဖြင့် သူ ပေးခဲ့သောအထုပ်ကို ဖြေ၍ ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားလေသည်။ အကြောင်းသော်ကား အထုပ် ထဲ၌ ရွှေထည်လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ငွေများကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်၏ မဟာအမှားတော်ကြီးကား ပြုပြင်၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ် ထိုညအဖို့ အိပ်၍မရတော့ပြီ။ ည သန်းခေါင် ကျော် အချိန်ခန့်တွင် ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ လျှောက်လာနေသောခြေသံ ကို ကြားရသဖြင့် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါသနဲ့၏ မောင်

တော်သူ တစ်ဦးကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူလည်း အိပ်ရာထက် ဝပ်ခွေ နေသော ကျွန်ုပ်အား ဆွဲထူပြီးလျှင် မြန်မြန်လုပ်ပါ။ သူတို့ရောက်ကုန်ပြီ။ သွားစို့လေ . . . ဟူသော သူ၏ ပျာယီးပျာယာ ပြောသောစကားတို့ကို ကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ဟင် . . . ဘယ်သူရောက်လို့ ဘယ်ကို သွားရမှာတုံးဟု မေးမိလေသည်။

စက်တိုင်ကုန်းကိုလေ၊ မေမေ ဟိုမှာ ရောက်နေပြီဟု ကြားရ သော ကျွန်ုပ်ကား မငြင်းဆန်သာတော့ပေ။ လိုက်သွားရလေပြီ။ စက် တိုင်ကုန်းသို့ ရောက်သောအခါ စက်ဆရာ မောင်ပုအိမ်၌ ပစ္စည်းရော လူကိုပါ တွေ့ရလေတော့သည်။

မေမေ၏ မိဘများကား ပစ္စည်းရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကား မရွယ်ဘဲ စော်ကဲမင်း ဖြစ်ရတော့၏။ သို့သော်ငြားလည်း စိတ်ကား မချမ်းသာ တော့ပေ။ မေမေကိုလည်း မချစ်၊ မယားလည်း မလိုချင်သေးသော ကြောင့်ပင် စိတ်မချမ်းသာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မယား ရပုံကား ထူးလေစွ။ မေမေကား ကျွန်ုပ်နှင့် စကားလည်း မပြောဖူး။ ဒေါ်သန့်၏ ကြားစကားနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အား ဤမျှချစ်ရှာ၏။ ချစ်၍ပင် လည်း မိဘတို့ကိုစွန့်ပစ်ကာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ဤမျှ ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ရှာသောသူကလေးအား ပြန်မချစ်နိုင်သော ကျွန်ုပ် ကိုယ်ကိုကျွန်ုပ် အတော်ပင် စိတ်ဆိုးမိပြန်လေသည်။ မေမေအား မချစ် ပင်မချစ်သော်ငြားလည်း ကျွန်ုပ်အား ကြားစကားဖြင့် တကယ်ချစ်ရှာ သော သူကလေးအား အမှန်တကယ် သနားမိပါ၏။ သနားလည်း သနားစရာပင် . . .

စက်တိုင်ကုန်းတွင် မေမေနှင့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့် နေကြပြီး နောက် လူကြီးများက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား မေမေ၏အိမ်သို့ ပြန်ပို့ ကြလေသည်။ မေမေ၏ဖခင်ကား ဘာသာအယူနှင့် ပတ်သက်၍

ပရမတ်ဆန်ဆန် ထူးခြားသူဖြစ်လေရာ ဘာသာရေးနှင့်လည်းကောင်း၊ အခြားစာပေ ကျမ်းဂန်တို့နှင့်လည်းကောင်း ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် အတော်အတန် အာလာပံ သလ္လာပ ပြောဖူး၊ တိုင်ပင်ဖူးလေရာ ကျွန်ုပ်ကို ယခုအခါ၌ အတော်ခင်မင်ပုံရသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူကြီးစုံလင်စွာနှင့် စကားစမြည် ပြောကြားပြီးနောက် ကျွန်ုပ် အား လိုက်၍ပို့ကြသော လူကြီးများ ပြန်ရန်အထဲတွင် ကျွန်ုပ်မှာလည်း ယောင်ယမ်း၍ထပြီး လိုက်မည်အပြု ယောက္ခမကြီးက ဟေ့... မောင်ရင် မင်းက ဘယ်ကိုတုံး၊ ဒီမှာ အိပ်ရမယ်လကွ... ဟု အခြားလူကြီးတွေ ရှေ့တွင် သူ လွှတ်ခနဲ မှား၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား ခြေချုပ်မိခဲ့လေပြီ။ စိတ်မကူးဘဲနှင့် မယားရခဲ့ပေပြီ။ မယားယူချင်သောစိတ် မရှိ၊ သွားလာလည်ပတ်နေချင်သော စိတ်က သာ များနေရကား ယခုကဲ့သို့ မယားရခြင်းကို မပျော်ပိုက်နိုင်။ စိတ်ထဲ တွင် ကျပ်တည်း၍နေတော့သည်။ သို့ကြောင့် အိမ်တွင်မနေဘဲ စိတ် ထင်ရာသို့ ထွက်၍လည်ပတ်နေသည်က များလေသည်။ ထမင်းစားချိန် သာ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့၏။ ဒေါ်သန့်အိမ်တွင်သာ အနေများလေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်မိန်းမနှင့် သူ့အိမ်သားများကတစ်ဖက်၊ ဒေါ်သန့် အိမ်သားများကတစ်ဖက် ကတောက်ကဆတ် စကားများကြသည်ဟု ကြားသိရလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်လည်း မည်သူ့အိမ်တွင်မှ မရှိ။ မရှိသောကြောင့်ပင်လည်း အမှုဘယ်ပုံကစ၍ အဘယ်ပုံ ဆုံးသည်ကို မသိပေ။

၄။ ရဟန်းဖြစ်ပြန်ပါလည်း တဝဲလည်လည်

လယ်တီဆရာတော်ကြီးထံ ပဉ္စင်းခံခြင်း၊ မေမေသတင်းကို ကြားရ၍ မျက်ရည်များပင် ကျဆင်းမိခြင်း၊ ပါတိ မောက်မတတ်၍ တည်းခိုရန် လက်ခံမည့်ကျောင်းမရှိ၊ ရှိပြန်ပါလည်း ခဏနှင့် နှင်ချ လိုက်ခြင်း၊ အာနန္ဒာမေတ္တယျနှင့် တွေ့ဆုံပေါင်းဖက်မိ၍ သာသနာ ပြန့်ပွားအောင် ပြုခွင့်ရရှိခြင်း၊ ကျောင်းထိုင်မလုပ်ရဲ၍ သင်္ကန်း ချွတ်ရခြင်း။

ထိုအတွင်း လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြည်မြို့သို့ ကြွရောက် လာပြီးလျှင် ပြည်မြို့၌ ဝါဆိုတော်မူလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အလုပ်မှ ထွက်ကာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံတွင် ပဉ္စင်းခံ၍ တောထွက်လေသည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်မိန်းမနှင့် ဒေါ်သန့်တို့အိမ်သား စကား ကတောက် ကဆတ် များ၍ ရန်မီးမကြီးမားခင်ကပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအတွက်ကြောင့်ပင် ထိုအမှု အဘယ်ပုံစံ၍ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် မသိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုတောရ၌နေရာတွင် ဒါယိကာမ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ကျွန်ုပ်၏ တဲကျောင်းသို့ လာရောက်၍ မေမေ ပလိပ်ရောဂါနှင့် သေဆုံးပြီ

ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့အချင်းချင်း ကျွန်ုပ် ကြားလောက်အောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် ပြော၍နေကြလေသည်။ ယခုကဲ့သို့ မေမေသေဆုံးကြောင်းကြားသိရသောအခါ မေမေသည် ကျွန်ုပ်အား မည်မျှ ချစ်ခင် ယုယခဲ့ကြောင်းများကို ပြန်လည်တွေးတောမိသဖြင့် သနားစိတ်သည် တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ မေမေ သေရသည်၏ အရင်းအမြစ်ကား ငါ့ကြောင့်များပင်လေလောဟု နှစ်လမျှသာ ကျွန်ုပ်နှင့် ပေါင်းခဲ့ရပြီး အသေစောလှသော မေမေကို မဟာကရုဏာပိုလာကာ သူကလေးအတွက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းမိလေသည်။ မျက်ရည်များပင် ရစ်ဝဲလာသည့် အတွက် ဒါယိကာမများ မြင်တွေ့မည်ကို စိုးရိမ်ကာ ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရတော့လေသည်။ ကျောင်းခန်းထဲသို့ ရောက်ခါမှ ကျစီးနေသော မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ရတော့လေသည်။ မေမေ သေဆုံးရခြင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ ပယောဂမှကင်းပါစေသားဟု အတန်တန် ဆုတောင်းမိလေသည်။

ထိုတော့ရ၌ ပရမတ္တသံခိပ်ကို သင်အံလေ့ကျက်၍ နေရ၏။ ဝါကျွတ်သောအခါ၌ကား ဆရာတော်ကြီးနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ကျောင်းတိုက်ပေါင်းများစွာ ရှိသော်ငြားသော်လည်း ကျွန်ုပ်နေဖို့ရန်ကား ရှားပါးလှဘိ၏။ သို့ကြောင့်ပင်လည်း ကျွန်ုပ်ကား ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် တလည်လည် နေရတော့၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်သည် ဦးပဉ္စင်းဖြစ်သော်လည်း ပါတိမောက်ကို မသင်ခဲ့ရပေ။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်အရာ၌ အရေးအကြီးဆုံးသော ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်များကို နှုတ်ဖြင့်သာမှတ်လျက် ပါတိမောက်ကို မကျက်ခဲ့ရသဖြင့် ကျောင်းတိုက်များက ကျွန်ုပ်အား လက်မခံကြ* သို့သော်

* ယခုသတ် ရှေးကလောက် ဂရုပြု စိတ်ကြလျှင် အလွန်အလွန် မုချပင် လျော့ပါးစွယ်ရာ ရှိလေသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် ညောင်တုန်းကျောင်းတိုက်၌ နေခွင့်ရ၍ နေခဲ့ရ၏။ သုံးရက်မျှမကြာ ၎င်းကျောင်းတိုက် တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီးက နှင်ချသဖြင့် တစ်ဖန် ထွက်ပြေးရပြန်လေသည်။

သို့တဝဲလည်လည်နေခဲ့စဉ် ဦးဗျားတောရကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်သွားပြန်လေသည်။ ၎င်းကျောင်းတိုက်၌ အာနန္ဒာမေတ္တယျခေါ် အင်္ဂလိပ် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရောက်ရှိ ကျောင်းထိုင်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးကား မြန်မာစကားကို ကောင်းစွာ မတတ်ရကား ၎င်းနှင့် စကားစမြည်ပြောရန် အဖော်မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့၍ အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းစွာ ပြောနိုင်သည်ကို တွေ့ရှိရသည့် အခါ အာနန္ဒာမေတ္တယျက ကျွန်ုပ်အား သူ၏ကျောင်းတိုက်၌ပင် အတူ နေထိုင်ရန် ပြောဆိုအခွင့်ပေးလေသည်။ ၎င်းဘုန်းတော်ကြီးသည် မူလက ဓာတ်ခွဲဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ဖူးသည့်အလျောက် ကျောင်းအောက်တွင် ဓာတ်ကိရိယာရုံကြီး ဖွင့်ထားလျက် အဘိဓမ္မာ၌ပါရှိသော ဝိထိကျပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ငွေပေါင်းထောင်သောင်းမက အကုန်အကျခံကာ ကြံစည်လုံ့လထုတ်လျက်နေလေသည်။* ထိုဘုန်းတော်ကြီးပင် ကျွန်ုပ်အား ဓာတ်ခွဲနည်းပညာတို့ကို ကောင်းစွာ လက်ပူး လက်ကြပ် သင်ပြပေးပေသည်။

၎င်းဘုန်းတော်ကြီးကား ဗုဒ္ဓသမာဂမခေါ် နိုင်ငံခြား ဗုဒ္ဓဘာသာ အသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌပင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်၍

* ဘိက္ခု အာနန္ဒာမေတ္တယျ၏ အကြံအစည်မှာ အဘိဓမ္မာ၌ပါရှိသည့် ဝိထိကျပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကူး အောင်မြင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့သော အဘိဓမ္မာတရားတော်ကြီး အဘယ်မျှ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဥထေပတိုက်က နားလည်စေရန် ဓာတ်ပုံနှင့် ဟောပြောပိုင်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေစဉ် အကြံပအောင်ပီပင် ပန်းနာရောင်ကွဲကပ်၍ ဘိလပ်သို့ပြန်ပြီး ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေသည်။

ဗုဒ္ဓသမာဂမ မဂ္ဂဇင်းကြီးကို အင်္ဂလိပ်လိုထုတ်ဝေကာ ဥရောပတိုက်၊ အမေရိကတိုက်တို့သို့ ရောက်အောင်ပို့သကာ သာသနာပြုခဲ့လေသည်။ ဥရောပ၊ အမေရိကတို့သို့ ပေါက်ရောက်အောင် သွားသော ဗုဒ္ဓဘာသာ မဂ္ဂဇင်းကား ဤဗုဒ္ဓသမာဂမ မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်ခု သာရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ် မှာ ၎င်းကိုယ်တော်အား စက္ကရီတေရီအဖြစ်ဖြင့် ကူညီခဲ့ရလေသည်။

၎င်းဘုန်းကြီးကို ကိုးကွယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်ကား မင်းကြီး ကတော် ဒေါ်မြမေ၊ ဒေါက်တာရော့စ်၊ မစ္စတာ မက္ကနီ၊ ဦးသော်၊ ဦးရွှေဇံ အောင် စသည့် လူကြီးလူကောင်းများ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းကိုယ်တော်နှင့်နေစဉ် နယ်ကိုလှည့်လည်၍ လည်း တရားဟောခဲ့ရဖူးလေသည်။

ထိုကဲ့သို့နေစဉ် ကြည့်မြင်တိုင်တစ်ဖက် ဂျောင်ဝိုင်းရွာမှ သဒ္ဓါ ကျမ်းဂန်များကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ်တတ်မြောက်သော ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးသည် ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော ဂျောင်တိုက်သို့ရောက်လာ၍ သူ့အား အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ပေးပါ။ သူက ကျွန်ုပ်အား မြန်မာသဒ္ဓါကို အမြန် ဆုံးတတ်အောင် သင်ပေးပါမည်ဟု မိန့်ဆိုလာလေသည်။ ထိုအခိုက် တွင် ကျွန်ုပ်စိတ်ဝယ် မြန်မာသဒ္ဓါကို တတ်လိုသည်မှတစ်ပါး အခြား ဘာမျှမရှိပေ။ သို့ကြောင့်ပင် အာနန္ဒာမေတ္တယျအား နှုတ်ဆက်စာ တစ် စောင် ရေးခဲ့ကာ သူ၏အခန်းတွင်းဝယ် ထားခဲ့ပြီးနောက် ထို လာရောက် ခေါ်ငင်သော ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တစ်ပါတည်း ဂျောင်ဝိုင်းသို့ လိုက်ပါ သွားတော့လေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဆရာကောင်းတစ်ဦးနှင့် ကွဲကွာခဲ့ရ ပြန်လေသတည်း။

ဂျောင်ဝိုင်းကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ပြီး များမကြာမီပင် ကျွန်ုပ် အား ခေါ်ဆောင်ခဲ့သော ဘုန်းကြီးသည် ဒါယိကာမတစ်ဦးနှင့် ထွက် ပြေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာမျှ မတတ်ပါဘဲလျက် ကျောင်းကြီးတွင်

တစ်ကိုယ်တည်း ကျောင်းထိုင်ပမာ ထိုင်နေရလေရာ များစွာ အကျပ်
 တွေ့နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား တစ်ကိုယ်တည်း ဦးစီးအဖြစ် ကျောင်း
 မထိုင်ရဲပေ။ သို့ကြောင့်ပင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာသောအခါ မြစ် တစ်
 ဖက်ရှိ တဲငယ်ကလေးတစ်ခုနှင့်နေသော အခြားဘုန်းကြီးတစ်ပါးထံ
 သွား၍ သိက္ခာချကာ သင်္ကန်းချွတ်ခဲ့လေသည်။ အဝတ်အစားကား
 ဗလာနတ္ထိဖြစ်နေ၍ ကျောင်းမှ နံငယ်ပိုင်းအစုတ်ကလေး တစ်ခုကို ဝတ်
 လျက် လယ်ပြင်၌ ကုဏန်းချိတ်သမားဟန် ဆောင်ကာ ပြန်ခဲ့ရလေ
 သတည်း။

၅။ လွှင့်ပြန်ခြင်း

ထင်းပေါက်၊ မြက်ရိတ်၊ မြက်ထမ်း၊ ဆန်ဖွပ်၊ ရေခပ်၊
 နွားကျောင်း၊ စသည့် အလုပ်ကြမ်းများကို ပျော်ပျော်ကြီး လုပ်ကိုင်
 ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ကထန်းထောင်ခြင်း၊ ကဗျာရေး ကျမ်းပြုခြင်း
 တို့ကိုလည်း အလှည့်ကျ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မွေးစား ဖခင်ကြီး၏ အမြှောင်
 မယားနှင့် အကျွမ်းတဝင် မဖြစ်ဝံ့၍ ရှောင်နေရခြင်း၊ လယ်ထွန်
 ခြင်း၊ လွှင့်ပြန်ခြင်း၊ သူဌေးသမီးနှင့် အခြေချခါနီးမှ သုတ်ခြေတင်
 ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရခြင်း။

ထိုသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ကျောင်းသို့ကား မသွားတော့ပေ။ ရွာထဲသို့
 ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်ခဲ့ရာ ယာတဲတစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေသည်။
 ယာရှင်ယောက်ျားကြီးအား ကျွန်ုပ်ကို ၎င်း၏ယာတဲ၌ နေထိုင်ခွင့်ပေး
 ပါရန် တောင်းပန်ပြောဆိုရာ ယောက်ျားကြီးမှာ များစွာ သဘောကောင်း
 ပြီး သနားတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်၍ အေး . . . အေး . . . နေရတာပေါ့
 ကွယ် . . . နေရတာပေါ့။ ဟောဒါ မင်းနွား၊ ဟောဒါ မင့်အိမ်။ ဟောဒါ

က မင်းနှမကလေး နှစ်ယောက်၊ ဟောဒါကို မင်းညီကွယ့် . . . မှတ်မိ ပလား။ အေး . . . သူများဥစ္စာကို မခိုးနဲ့၊ သူများအိမ်ရာကို မဖျက်ဆီးနဲ့။ မင်းဟာ ငါတို့ သားအကြီးဖြစ်တယ်ဟု အားရပါးရ လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြ ကာ ထိုးပြကာဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို သားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် မွေးစားလိုက် လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား စာရင်းငှားပမာ အအားမနေ၊ ထင်းပေါက်၊ ရေခပ်၊ နွားကျောင်း၊ မြက်ရိတ်၊ မြက်ထမ်း၊ ဆန်ဖွပ် စသည့် အလုပ်ကြမ်းများ တို့ကို မညည်းမညူ စိတ်ပျော်ပျော်ကြီးနှင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ အခြား အားလပ်သော အချိန်များ၌လည်း ရှောင်ဝိုင်း ကျောင်းမှ စတင်၍ ရေး သားခဲ့သော လောဂျစ်ကျမ်းကို ဆက်လက်ရေးသားခြင်းဖြင့် ထို လောဂျစ်ကျမ်းကို ထိုလယ်တော၌ပင် ပြီးစီးလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင်လည်း အိမ်တွင်းရှိ ရှိသမျှသော စာတိုစာစ စာအုပ်ဟောင်းများကို ဖတ်ကာ မှတ်သားခဲ့သည်သာမက အိမ်နားနီးချင်းများထံမှ ရနိုင်သမျှ တို့ကို ငှားရမ်းကာ ဖတ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် ပျော်စေတော့ လေသည်။

ထိုအခါ၌ အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူများမှာ ရန်ကုန်မြို့၌ လေး ငါးဆယ်စားအလုပ်ကို လွယ်ကူစွာ ရနိုင်ပါလျက် မလုပ်နိုင်။ ချောင်း ကြိုချောင်းကြား တောရွာများ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ တေးကဗျာ ရေးစပ်ခြင်းဖြင့် ပျော်ပိုက်၍နေသောကြောင့် ရန်ကုန်ဘက်ကို တစ်နှစ် ကျော် မကူးဘဲ နေခဲ့လေသည်။ အားလပ်သည့်အခါ လယ်ငါးစင်ရိုင်း၊ ဖောင်စီးကဏန်းများကို ဖမ်းရင်းထောင်ရင်း တေးကဗျာများကို ရေးစပ် ကာ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ တစ်ရပ်တစ်ရွာ၌ ပူပန်သောက တစ်စုံတစ်ရာမျှ မထားဘဲ ပျော်ပိုက်၍နေခဲ့လေသည်။ ငွေကြေးရဖို့၊ လခစားအလုပ်ကို လုပ်ဖို့၊ ဝတ်ဖို့၊ စားဖို့အတွက် ပူပန်ခြင်းမရှိ။ တောခလေ့ဘာဝ ရသမျှ

နှင့် ရောင့်ရဲလျက် နေခဲ့လေရာ ကိုယ်ခန္ဓာအလုပ်အတွက် ပင်ပန်းခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားအပူမရှိ။ ထိုအခါသည် ကျွန်ုပ်တစ်သက်၌ အပျော်ဆုံး အခါ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ရှင် လယ်သမားကြီးသည် အိမ်ခေါင်းရင်းရှိ ဆေးဆရာ တစ်ဦး၏ သမီးတစ်ယောက်ကို အမြှောင်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ဘာမျှမသိ။ မသိ၍သာလျှင်လည်း ထို မိန်းကလေးနှင့် အရောတဝင် ခေါ်ခေါ်ပြောပြော နေမိလေသည်။ ၎င်း ဆေးဆရာကြီးမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိရာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးကပင် ကျွန်ုပ်အား အတော်ခင်မင်ကြလေသည်။ သို့ ခေါ်ခေါ် ပြောပြော ရင်းရင်း နှီးနှီးနေခဲ့ရာမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ကိုမွေးစားထားသော ဖခင် လယ်သမားကြီးသည် ၎င်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ကို အမြှောင်ထား ကြောင်း ပြောပြမှသာ သိရလေသည်။ ထိုသို့ သိရသည်နှင့် လယ်သမား ကြီးကား ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ မယားထိက ဓားကြည့် ဆိုသကဲ့သို့ အသက်ဘေးကို စိုးရိမ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ထို ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တို့ အိမ်သို့လည်း မကူးရဲတော့ အရောလည်း မဝင်တော့ ချေ။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကပင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မကြာ မကြာ ကူးလာကာ စကားစမြည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပြောကြားနေကြလေသည်။ ခါတိုင်းထက်ပို၍ပင် အရောဝင်ပုံတို့ကို သိရသော ကျွန်ုပ်ကား ကြောက် သွေးဝင်ကာ ရင်ခုန်နေတော့၏။

မိုးဦးကား ကျခဲ့ချေပြီ။ လယ်သမားကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ လယ်ကွင်း သို့ဆင်း လယ်ထွန်ကြရတော့၏။ ထိုအနီးတစ်ဝိုက် လယ်ထွန်ရသည် ကား ရေများမှာ နွားတစ်ကိုယ်လုံး မြုပ်လုနီးနီးပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့ကြောင့် လယ်ထွန်ရသောအလုပ်ကား မသက်သာလှချေ။ အလွန်

ပင်ပန်းလှ၏။ မည်မျှပင် ပင်ပန်းစေကာမူ ကျေးဇူးရှင်ကြီး၏ မယား
ငယ်နှင့် မတွေ့ရတော့ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် စိတ်သက်သာ
မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစားရန် ထမင်းကို လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် အိမ်သို့
ပြန်၍ ယူရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြန်ခဲ့တိုင်းလည်း အဘိုးကြီး၏
မယားငယ်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာကာ စကားစရည်တော့၏။
သူ့ကို တွေ့ရတိုင်း ကျွန်ုပ် ရင်တုန်မိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည်
အိမ်သို့ မပြန်တော့ပေ။ လယ်ကွင်းထဲမှာပင် အချိန်ကုန်စေတော့လေ
သည်။ လှေစီး၊ ကဏန်းဖမ်း၊ ငါးမျှားနှင့် စိတ်ကို ပျော်စေရတော့၏။
ထိုကဲ့သို့ ငါးမျှား၊ ကဏန်းဖမ်းနှင့် နေထိုင်စဉ် ကျွန်ုပ် ငယ်ငယ်က
နေခဲ့ပုံတို့ကို သတိရမိလေသည်။ ထိုအခါကို မြင်ယောင်နေမိလေရာ
တစ်ခါတစ်ရံ မျက်ရည်များပင် ကျလာမိလေသည်။ မိုးသားများကြောင့်
ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်ကာ တဝိုးဝိုး မြည်ဟီးလျက် လယ်
ကွင်းရှိ ရေပြင်ကြီးကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေသည်ကား ရေပြင်ကြီး
ကို လှိုင်းအလိပ်၊ အလိပ် ထစေလေသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါမျိုး၌
ကျွန်ုပ်၏စိတ်တို့သည်လည်း ဘာကိုဟူ၍ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ
လှိုင်းများကဲ့သို့ အလိပ်အလိပ်တက်လာလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပျော်တစ်ခါ လွမ်းတစ်လှည့်နှင့် နေခဲ့စဉ် ကျွန်ုပ်အား
မွေးစားသော ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီး သေဆုံးသွားသဖြင့် ထိုအိမ်တွင်
ဆက်လက်၍ မနေတော့ဘဲ ကြုံရာကို လှည့်လည်၍ နေခဲ့လေသည်။
ထိုသို့နေရင်း ဘော့သပြေကန်ရွာသို့ အသိတစ်ဦးနှင့်တွေ့၍ လိုက်သွား
လေသည်။ ၎င်းဘော့သပြေကန်တွင် သူဌေးတစ်ဦး၏အိမ်၌ သောင်
တင် နေပြန်လေသည်။ ထိုအိမ်တွင် အိမ်ရှင်သူဌေး၏ သားတစ်ယောက်
ကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးရင်း တေးကဗျာရေးစပ်ရင်းနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့လေ

သည်။ ထိုသူဌေးကြီး၌ လုံးကြီးပေါက်လှ ကိုယ်ပေါက်ကိုယ်ရောက်
ကောင်းလှသော သမီးတစ်ယောက်လည်း ရှိလေသည်။ အခြေကျတော့
မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အကြောင်းမညီညွတ်ခဲ့ပေ။

ထိုသူဌေးကြီးအိမ်၌နေစဉ် ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်နေရသည်တို့ကား
ထိုအိမ်မှာ အလှူအတန်းပြုပြီးနောက် ကြွင်းကျန်သောဟင်းများကို
နှစ်ရက်၊ သုံးရက်တိုင် ထား၍စားခြင်း၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ကို
လည်း အတွင်းမှာသာဆေး၍ အပြင်၌ မစင်ကြယ်ခြင်းမှစ၍ အခြား
ထူးခြားချက်တို့ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ သို့တွေ့ရသော ကျွန်ုပ်
စိတ်၌ ဘယ်လိုသူဌေး ဘယ်လိုလူစားထဲက ဟာတွေပါလိမ့်ဟု တွေး
တောစ ပြုတော့လေသည်။ သို့သော် ဤအိမ်၏ အကြောင်းကိုကား
ဘာမျှ မသိရသေးပေ။

တစ်နေ့သ၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်တွေ့ရာ ၎င်းက လက်တို့ကာ
အခေါ်သွားပြီးလျှင် ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ဒီအိမ်မှာ နေရတာလဲ။ ဒီအိမ်
အကြောင်း မသိဘူးထင်တယ်ဟု ပြောလေသည်။ ကျွန်ုပ်က မသိ
ကြောင်း၊ သိဖို့ရန် တစ်စုံတစ်ရာရှိက ပြောပြစေလိုကြောင်း သိချင်ဇော
ဖြင့် တောင်းပန်လေသည်။

ဒီအိမ်ဟာ ကယ်ပါအိမ်ဗျ။ ခင်ဗျားကိုလည်း ကယ်ပါထဲ သွင်း
လိမ့်မယ် သတိထား။ ဒီတော့ ပြေးနိုင်မှ လွတ်စေဆိုတာလို အချိန်ရှိ
တုန်း သုတ်ပေတော့ဟု မိတ်ဆွေက ပြောပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရေးခဲ့သော စာတိုစာစဟူသမျှကို ပိုက်ပြီး ထိုနေ့
မှာပင် ရန်ကုန်သို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေတော့သတည်း။

၆။ တပ်စွဲပြီးမှ ပြန်၍ဆုတ်ခဲ့ခြင်း

ကန်စွန်း၉၊ ပြောင်းဖူး၊ ကုလားပဲပြုတ်၊ ရေတို့ဖြင့် အသက်
 ဓာတ်မီးကလေးမငြိမ်းအောင် မွေးခဲ့ရခြင်း၊ လယ်တော၌ ပြုခဲ့
 သော ကျမ်းကို ရောင်း၍မရခြင်း၊ လခ ၃၀ ကျပ်နှင့် စာရေး အလုပ်
 ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိခြင်း၊ ကြောက်ရသော မိန်းမတစ်ယောက်
 နှင့် တွေ့ရှိ အတူနေထိုင်ရခြင်း၊ အလုပ်ကို စွန့်ပြီး ဆုံးဆယ်သို့
 ပြန်လာခြင်း။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် အလုပ်အကိုင်ကလည်းမရှိ။
 ငွေကလည်း များများမပါခဲ့နှင့် အတော်ပင် ဆင်းရဲလေသည်။ ကျွန်ုပ်
 ရှောင်ပိုင်းလယ်သမားကြီးအိမ်၌ နေစဉ်က အပြီးသတ်ခဲ့သော လောကျစ်
 ကျမ်းကား တစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ အပြီးအစီးရှိလေရာ ထိုကျမ်းကိုပင် အားကိုး
 တော့အံ့ဟု စိတ်ကိုပိုင်းပြီးနောက် ထိုကျမ်းကို ရောင်းရလို ရောင်းရငြား
 ဟံသာဝတီတိုက်၌ ဝင်၍ပြုလေသည်။ ဝယ်လိုကရောင်းရန် အဆင်သင့်
 ဖြစ်ကြောင်း သူဌေးအား ပြောပြလေသည်။ သူဌေးလည်း ကျွန်ုပ်၏

ကျမ်းကို စာပေဘက်၌ ကျွမ်းကျင်သည့် ဆရာကြီးများအား တင်ပြ ထားရာ နောက်ဆုံး၌ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု စာပေဆရာကြီး များ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားခြင်းကြောင့် ၎င်းတိုက်သို့ နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်သွားသော်လည်း အကျိုးမထူးတော့ပေ။ ၎င်းကျမ်းကို ကျွန်ုပ် ပြန်၍လည်းမရ။ ပုံလည်းမနှိပ်ခဲ့ရပေ။

ပိုက်ဆံကြေးငွေလည်း ကုန်ခဲ့လေပြီ။ အလုပ်အကိုင်ကား တစ်ခုမှ မရသေး။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထိုတိုက်သို့ အလုပ်အကိုင်ကလေး များ ရလိုရငြား သွားရောက်ပြီးလျှင် စာများကိုမယူလျှင် အလုပ်တစ်ခုခု ကို ပေးပါဟု စွန့်၍ပြောမိလေသည်။ တိုက်ရှင်သူဌေး မစ္စတာရစ်ပလီ သည် ပတ္တမြားဖိနပ်၊ ခြေအိတ်အနီ၊ ဆံပင်ဆံတို၊ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် ပဒုမ္မာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ အချိတ်လုံချည်နွမ်းနွမ်းနှင့် အသက် ၂၀ ကျော် တောသား ကလေးကို ကြည့်ပြီးလျှင် ချက်ချင်း စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ သဘောကျ သဖြင့် တစ်လ ၃၀ ကျပ်နှင့် ဘာသာပြန်အလုပ်ကို ပေးပြီးလျှင် တာမွေ ရပ်ရှိ ၎င်း၏အိမ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ၎င်း၏ ခြံကြီး အတွင်းရှိ မြင်းစောင်းအပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခုကို နေဖို့ပေးလေသည်။ ထမင်းကိုမူ အိမ်သားများစားသော စားပွဲ၌ သူဌေးနှင့်အတူ စားရလေ သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအလုပ်ကိုရဖို့ရန် အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရာ၌ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသောဒုက္ခလောက် တစ်ခါမျှ ဒုက္ခကြီး မတွေ့ခဲ့ဖူးသေး ပေ။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရာ၌ ငွေကြေးမရှိသဖြင့် ထမင်းကို ဝယ်မစား နိုင်ခဲ့။ ကန်စွန်းဥ၊ ပြောင်းဖူး၊ ကုလားပဲပြုတ်၊ ရေတို့ဖြင့်သာ ဆာလောင် သောဝမ်းကို ဖြည့်ခဲ့လျက် အသက်ဓာတ်မီးကလေးကို မငြိမ်းအောင် မွေးခဲ့ရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်နေရာမှ ဟံသာဝတီတိုက်တွင် လခ ၃၀ ကျပ် အသားတင်ရသော အလုပ်ကိုရရှိသည့်အခါ “မရွယ်ဘဲနှင့်”

စော်ကဲမင်းဖြစ်”ဆိုသလို အဘယ်အခါမှ စာရေးဆရာ အလုပ်ကို လခ နှင့်လုပ်ရမည်ဟု မထင်ခဲ့သူ ကျွန်ုပ်မှာ ထိကြီးပေါက်သလို ဖြစ်၍သွား လေသည်။

ထိုအခါက ဟံသာဝတီ သတင်းစာတိုက်၌ အယ်ဒီတာမှာ ဆရာ စော ဖြစ်လေသည်။ နာမည်ကျော် ဆရာတိုင်းကြီးကား မရှိတော့ပြီ။ ထိပေါက်ကာ ကောင်းစား၍နေသဖြင့် အလုပ်မှထွက်၍ နေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် တာမွေနှင့် ရန်ကုန်သို့ အသွားအပြန် အလုပ်လုပ် နေရလေရာ ခရီးပန်းလျက် တစ်ရံတစ်ခါသွားလာရင်း အဖျားတက်နေ တတ်လေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း မြင်းစောင်းမှ သူဌေးကြီး၏ ဆွေမျိုး တစ်ဦး၏ နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအိမ်၌ အမယ်ကြီး တစ်ယောက်နှင့် သူ့သမီးတစ်ယောက်၊ ပေါင်း နှစ်ယောက်သာ နေထိုင် လျက်ရှိလေသည်။ သူတို့ကား ရခိုင်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ လခထုတ်ခဲ့သော နေ့တစ်နေ့ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်ရှင် အမယ်ကြီး၏ သမီးက လခ ဘယ်မလဲ ပေးဟု တောင်းသဖြင့် ပေးလိုက် ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ အလုပ်မှအပြန် ရှုပ်အင်္ကျီများ ခေါင်းပေါင်းများ နှင့် အပေါ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို တစ်နေ့က ယူထားလိုက်သော ငွေများ ထဲမှ ၎င်းအမယ်ကြီး၏ သမီးက ဝယ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့မှစ၍ ၎င်းမိန်းမကို ကြောက်၍ လာလေသည်။ ၎င်း အား ရဲရဲတင်းတင်းပင် စကားမပြောဝံ့တော့ပေ။ အဘယ်လို မိန်းမလဲ ဟုသာ ကျွန်ုပ် စဉ်းစား၍နေမိလေသည်။ သို့သော်လည်း ၎င်းမိန်းမ သည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ မပြုသဖြင့် သူ့၌ တကယ် စိတ်ကောင်း ရှိ၍ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သိရလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ အလုပ်မှပြန်လာစဉ် လမ်း၌ ဖျား၍လာသဖြင့်

အဘယ်သို့ သွားရမည်ပင် မသိတော့ပေ။ ထိုအတွင်း ကံအားလျော်စွာ သုံးဆယ်မြို့မှ အသိသူငယ်မကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီးလျှင် သူကပင် ကျွန်ုပ်အား ၎င်းတည်းခိုနေထိုင်သောအိမ်သို့ ခေါ်ယူသွားပြီးလျှင် ပြုစုသဖြင့် အဖျားပျောက်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် အလုပ်ကိုကား ပြန်၍မဝင်တော့ပေ။* အသိမိန်းမများ သုံးဆယ်သို့ ပြန်ခိုက်ကြိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရပ်ရွာမရောက်သည်မှာ နှစ်ကာလအတော်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုလအတွက် လခကိုမျှမယူဘဲ အလုပ်ကို စွန့်ပြီး သူတို့နှင့် အတူပင် သုံးဆယ်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေသတည်း။

---

* ဆရာပိမိုးနင်းသည် ဟံသာဝတီ သတင်းစာတိုက်၌ ခြောက်လကြာမျှသာ အလုပ်လုပ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ခြောက်လကြာမျှသာ လုပ်ခဲ့သော်လည်း စာပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်း၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေမှုလုပ်ငန်းတို့တွင် မျက်စိပွင့်လာခဲ့လေသည်။ ဤအကျိုးကျေးဇူးကို ရှေ့အစို့ တစ်သက်လုံး ခံစားရသည်ဟု ဆိုရန်ရှိလေသည်။

၇။ ကြာကြာမနေရ၊ ပြေးရပြန်ရခြင်း

ဆရာအလုပ်ရခြင်း၊ လူတစ်ယောက်ကို သွားထွက်အောင် ရိုက်နှက်ခြင်း၊ ဘုန်းကြီး ဖာသာပဲလဝါးက ကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ သုံးဆယ်မှ ထွက်လာခဲ့ရပြန်ခြင်း။

သုံးဆယ်မြို့တွင် ကျွန်ုပ်ကို ငယ်စဉ်ကပင် မွေးစားလာခဲ့သော ဖာသာပဲလဝါးထံ ပြန်၍သွားပြီးလျှင် ၎င်း၏ အာရ်စီအင်(မ်)ကျောင်း ဌာပင် ကျွန်ုပ်သည် လူပိုအဖြစ်နှင့် နေခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း အာရ်စီအင်(မ်)ကျောင်းမှာပင် ကျောင်းဆရာလုပ်ကာ အတန်းပြုရလေ သည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းဆရာများအား လူတစ်ယောက် သည် မိန်းမတစ်ဦးနှင့် သင်္ကာမကင်းရှိပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတစ်စု နေသော အခန်းသို့ ခဲ့နှင့်ပစ်ပေါက်လေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေဆရာတစ်ယောက်နှင့် မြို့ထဲသို့ လျှောက်ကာ ခဲမိုးရွာ စေသူကို လိုက်၍ရှာလေသည်။